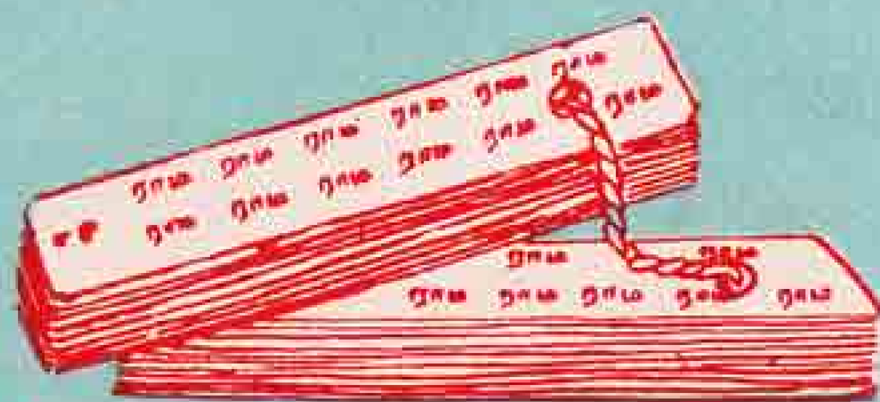
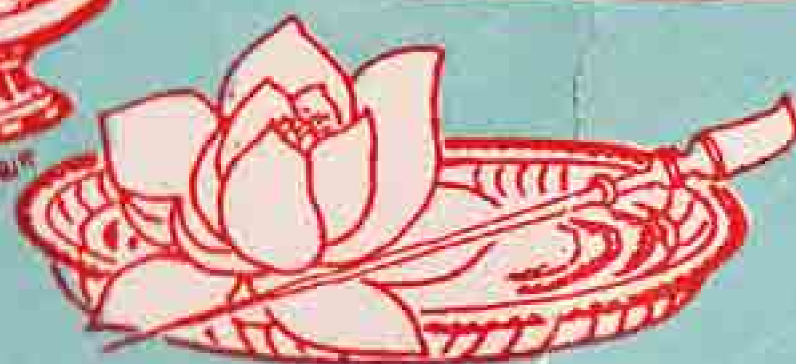
காவியக் கம்பன்

எழுத்து ஏ கே வேலன்.

காவியக் கம்பன்

எழுத்து ஏகே வேலன்

V. S. K. வெளியீடு
அருணாசலம் சாலை
சென்னை-93.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1980

விலை ரூ: 3-00

அச்சிட்டோர் :

பிரபு பிரிண்டிங் ஹவுஸ்,
18, வடக்கு உஸ்மான் சாலை,
தி. நகர், சென்னை—600 017.

முன்னேட்டம்

வானுயர வளர்ந்து நிற்கும் இமயம்
பிறக்கு முன்னே பிறந்த பழங்குடி
இந்து மாக் கடல் விழுங்கு முன்னே
பஃறுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கம்
தழைத்திருந்த லெமூரிய மாநிலப் பரப்பில்
வாழ்ந்திருந்த மனித குலத்தின் முதற்பதிப்பு
சிந்து வெளியில் கங்கைக் கரையில்
நைலின் ஓரத்தில் வால்காவின் தீரத்தில்
செழித்தெழுந்த கலைகளுக்குத் தாலேலோ
பாடிய
காவிரியின் மடியில் குடியிருந்த மூத்தகுடி
தமிழ்க் குலம் என்று தலை நிமிர்ந்துசொல்வேன்

மிருக நிலையில் இருந்து மேம்பட்ட மானிடன்
கண்ணல் குறித்து கையால் உரைத்த
காலம் தெளிந்து பையப் பைய
நாவால் ஒலித்து மொழியாய் வளர்த்த
முதல்மகன் தமிழ் மகன் என்றால் சரித்திரம்
மறுக்குமோ?

ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்றான்.
முன்னளில் அவன் வாழ்ந்து காட்டிய வழி
முறையை
வள்ளுவர் வகுத்துக் காட்டினர் திருக்குறளாக
பின்னளில் பழந்தமிழன் பாமரன் ஆனன்

பக்தி வெள்ளத்தில் பரவசப்பட்டான்
நாரணனுக்கு நாலாயிரம் தமிழ் என்றால்
நஞ்சுண்டனுக்குத் தேவாரம் பல்லாயிரம்
அண்டை அயலிருந்து வந்து கலந்தவர்.
கொண்டுவந்த தெய்வங்கள் கோடி கோடி
ஒன்றுபட்டதோ உறவுபட்டதோ
ஒருபெருஞ் சமுதாயம் உருவாயிற்று காண்
குறிஞ்சிக்கு ஒரு கிழவன் முருகன் என்பார்
அவன் இளமைக்கு அழகன் கருணைக்கு வள்ளல்
பாலைக்கு ஒருதெய்வம் கொற்றவை என்பார்
அவள் வெற்றித்திருமகள் வீரத்தின் ஒளி
விளக்கு
முல்லைக்கு ஒரு தேவன் மாயோன் என்பார்
சீருக்கும் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் அவனே
பெருமாள்
மருதத்தின் தலைவன் வேந்தன் என்பார்
வேளாண்மைச் செல்வம் அவன் விளைவித்ததே
நெய்தல்நிலக் காவலன் வருணன் என்பார்
கடலுக்குக் காப்பு அவனே என்றிருந்த
இலக்கணமெல்லாம் தலைக்கன ஆனதோ

குமரனைக் கொற்றவை பெற்ற மகன் ஆக்கினர்
மாயோனை அவனுக்கு மாமனாக்கினர்
பிள்ளைக்குத் தந்தையாக சிவனைச் சொன்னார்
அந்த சிவனுக்குக் கொற்றவை மனைவியானாள்.
பின்னால்வந்த பிள்ளையார் பெரிய பிள்ளைஆனார்
இப்படிக்கு எத்தனை எத்தனையோ கற்பனைகள்
கடவுளென்ற சமுதாயக் கதைகளாயிற்று

5

எழுத்தாணி விளையாட ஏடு கொள்ளா
புராணங்கள்
தத்துவங்களை உள்ளடக்கித் தாளமிட்டன

இத்தனைக்கும் இடையில் பக்தி என்ற
படிக்கட்டில்
ஞான விளக்கெடுத்து தவக் கோலூன்றி
இலக்கியச் சோலையிலே கற்பனைத்தோகை
விரித்து
களிநடம் புரிந்தான் காவியக் கம்பன்
சரித்திர பின்னணியில் சாத்திர நிழலில்
இலக்கியச் சுவட்டில் ஏகே வேலன்
எழுது கிறேன்
கவிகளில் பெரியோன் கம்பனுக்கு மேலில்லை.
நாயகரிற் பெரியோன் ராமனுக்கு மேலில்லை.
எழுத்தில் இனிமை தமிழுக்கு மேலில்லை.
கம்பனின் கழலடிபணிந்து
அவன் கதையைச் சொல்லுகிறேன்.

காவியக் கம்பன்

வாழ்த்துரை

குடகு மலை சிகரத்தில் குளிர்ந்த வனச் சாரலில்
கவேர முனிவன், தவமிருந்த குகையருகில்
குறிஞ்சி மகள் பெற்றெடுத்த சிற்றருவி
பிறந்த இடப் பெயரால் காவேரிஆனாளோ?
புகுந்த இடமெங்கும் சோலை விரிந்ததால்
காரணப் பேராக காவிரி யானாளோ?
பொன் விளையும் கன்னடத்து புனித மண்ணில்
புரண்டு வந்த படியால் பொன்னி யானாளோ
ஏமவதி அமராவதி கபிலை பவானி
என்றுபல நதிகள் ஒன்று திரண்டு
பொங்கி வரும் போது கங்கைக்குத்
தங்கையவள்
பூமகளுக்கு இயற்கை அளித்த பெருஞ்செல்வம்
தமிழ்த்திரு நாட்டுக்கு வணங்கும் தெய்வம்
அன்னை காவேரி வாழிய வாழியவே!

தலையரங்கம் தலக்காடு கருவூர் உறையூர்
தஞ்சை பழையாறை பூம்புகார் நகரங்களில்
வல்லரசுகள் வளர்ந்திருந்த வரலாறு மிகப்
பெரிது
காவிரியின் இரு மருங்கும் சிவனும் திருமாலும்
கோயில் கொண்ட கோபுரங்கள் இன்றுமுண்டு

சைவம் மணக்க வைணவம் இனிக்க
புத்தம் சமணம் கமழக் கமழ
தமிழ் வளர்த்த காவிரி வாழியவே.

வழிமுறை

உரித்த புலியை தரித்தான் சங்கரன்.
உயிர்ப்புலியை வாகனமாய் வரித்தாள் சங்கரி
வரிப்புலியைக் கொடியுடையார் எங்கள்
சோழர்

விண்ணரசுக்குப் பரிந்து போர் முரசுகொட்டி
வாளொடு சென்று வாகை சூடி
தியாகர் எழுவரைப் பரிசு கொண்ட
முசுகுந்தன் எங்கள் சோழர்குல முன்னவன்

ஆரூரில் அதிர்ந்த மணிஓசைக்கு
அரசிளங் குமரன் வீதி விடங்கனை
தேர்க் காலில் அரைத்த மனுவும் ஒரு
சோழனே

ஒரு புறவின் உயிர் காக்க தன்தசைக்கொடுத்த
சிபிச் சக்கரவர்த்தி சோழர் குலத் தோன்றலே

பட்டினப்பாலைக்கு பாட்டுடைத் தலைவன்
காவிரிக்குகரை எடுத்து கல்லணை தேக்கிய
மாவளவன் கரிகாலன் மாண்புமிகு சோழன்

இலங்கை கொண்ட கோப்பர கேசரி
தஞ்சைக் கோயிலெடுத்த சரித்திரப்
புகழுடையான்
ராஜராஜன் சோழர் குல திலகமே

கங்கைக்கு அப்பால் வங்கத்தில் புகழ் நிறுத்திய
வீர ராஜேந்திரன் ஒருசோழ பூபதி
தில்லையில் பொன் வேய்ந்த இரண்டாம்
குலோத்துங்கன்
தொண்டர் புராணம், கண்ட புகழ்ச்
சோழனே

என்றின்ன வரலாற்று மாவீரர் வழி வந்தவன்
சோழர்மகள் வழிப்பேரன் மூன்றும்
குலோத்துங்கன்
முடிகொண்ட சோழபுரம் என்னும் பழை
யாறை
அவனது இரண்டாம் தலைநகர், வட தளி
என்பார்.

செம்பியன் மாதேவி அவன்மனைத் தலைவி
புவன முழுதுடையாள் என்றும் சொல்லுவர்
கூத்தர் புகழேந்தி அவனவைக்குப் புலவர்
சடையப்ப வள்ளல் அவன்சபையில் பெரியவர்
அமராவதி அவன்குடிக்கு ஒருமகள் தமிழ்மகள்
கலிங்கத்து பரணிகொண்ட தலைமுறைக்கு
வேலனும் ஒருகாவியம் படைக்கின்றான்
வணக்கம்.

தலைமகள் அமராவதி காவலன் பெற்ற மகள்
தலைமகன் அம்பிகாபதி பாவலன் பெற்றமகன்
அம்பிகாபதிக்குத் தந்தை கம்பன்
அவர்அழுந்தூர், காளி கோயில் பூசாரி
காவிரிக்கு ஒருகிளை வீரசோழன்

தென்கரையில் நின்றவூர் தேரழுந்தூர்
ஆறை நகருக்கு கிழக்காக ஒரு காவதத்தில்
ஆமருவியப்பன் கோயில் கொண்ட திருத்தலம்
தில்லையில் கூத்தனுக்கு பொன்வேய்ந்த கூரை
சடையப்பன் குடியிருந்தது கதிர்வேய்ந்த
கூரை

தேரழுந்தூருக்கு வடக்கில் வளம்பெற்ற
சிற்றூர்

வழக்கில் கதிர்வேய் மங்கலம் என வழங்கினர்.
வடமொழியில் வலியகவி காளிதாஸன்
தென்மொழியில் பெரியகவி காளிக்கு
பூசாரி

கம்பனை மிஞ்சஒரு கொம்பனும் பிறக்க வில்லை.

வழிபாடு

ஊருக்கு வடகிழக்கில் ஆற்றுப் படுகையில்
நான்மாட வீடொன்று காளிக்குக் கோயில்
நாள்தோறும் உச்சிக்கு பூசை வைப்பான்
படையலுக்கு பொங்கல் பொங்குவான்
பக்திக்கு

உணர்வு பொங்கும் அவன் இதயத்திலே.
வழக்கம்போல் கம்பன் பூசைக்கு வந்தான்
கோயில் முற்றத்தில் உலையைப் பூட்டினன்
அலரியும் செம்பருத்தியும் தாழ்வரையில்
கொட்டினன்.

நாரெடுத்து தொடுத்தான் நாவசைந்து
துதித்தது.

பொற் கோட்டு இமவான் மகளே
புவனேஸ்வரி
அம்பிகே துர்கா அங்காள பரமேஸ்வரி
சங்கரி நந்தினி சவுந்தரி ராஜேஸ்வரி
ஓம் சக்தி பராசக்தி உமா மகேசுவரி
கங்கா பவானி கௌரி கௌமாரி
வான்மாரி பொய்ப்பினும் வரன்மாறி
பொய்க்காது
கருமாரித் தாயே காளியே கூளியே
ஆரணத்தின் பெரும் பொருளே நாரணர்க்கு
இளையவளே
ஓங்கார வடிவே ஆங்கார வல்லி
ஊங்கார தொனியே ரீங்கார வல்லி
கதிராய் நிலவாய் காய்கின்ற ஒளிச்சுடரே
காற்ருய் வெளியாய் கனலாய்ப் புனலாய்
மணலாய் மலர்ந்த சராசரமே
பெண்ணே நின்பெருமை பேசவல்லேன்
அல்லேன்
எனச்சொல்லும் பொருளும் தொடரத்
தொடர
உருகினுன் உள்ளத்திரையில் உருவகப்
படுத்தினுன்.
அதுபோது ஒருகிழவி அங்கே வந்தாள்
உலைபொங்கி வழியக் கண்டாள்
எரிந்த விறகை வெளியில் இழுத்தாள்
வழிந்த சோற்றை வழித்துச் சுவைத்தாள்
பொங்கலில் ஒருகல் உப்பு குறைகின்றதே

கம்பனே தொடுகறி உண்டோ எனக்
கேட்டாள்.
திடுக்கிட்டான் விழிப்புற்றான். யாரடி கிழமே
பூசைக்குரிய பொங்கலை எச்சில் படுத்தினை
என்றுஅவள் கையிலிருந்த கலயத்தைப்
பறித்தான்.
நான் கிழம் பழுத்து உதிரும் பருவம்
நீபழுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க
வந்தேன்.
கிழவிக்கு வயிறு பெரிதோ வாயும் பெரிதோ
எங்கிருந்து வந்தனை எங்கு போகின்றனை?
கேளடா கருவூரிலிருந்து வந்தமகனே
காட்டூருக்குப் போகின்றேன், இடையில்
பாட்டூரில் உன்னையும் பார்த்தேன் என்றாள்
மெய்மறந்து அவள்ஒளி முகத்தைப்
பார்த்திருந்தான்.
பின்னர் அன்னையே பொங்கலில்லை. மன்னிக்க
என்றபடி மாலையுடன் கருவறைக்குச்
சென்றான்
அதிர்ச்சியினும் அதிர்ச்சி அவனை உலுக்கிற்று
காளியின் கரத்திலே பொங்கலைக் கண்டான்
உதட்டிலே தின்ற சுவடு தெரிந்தது.
தன்னை மறந்தான் அவள்தாளில் விழுந்தான்
தாரை தாரையாக கண்ணீர் பெருகிற்று.
தாயே தாயே என்று வாயும் புலம்பிற்று
அபயக்கரம் நீண்டு அவனை வருடிற்று
மாகாளித் தாயே மகாமாயை நீயே
மாரி என்றால் மழை என்பார்

மழை என்றால் ஈரம் என்பார்
ஈரமும் கருணையும் இன்றுகண்டேன்.
தாயே தடுத்தாட் கொள்ள வந்தனையோ
உமையே உருக்காட்டி மறைந்தனையே
அழுதான் சிரித்தான் ஆடினான் பாடினான்.

ஆற்று வெள்ளம்

உன்மத்த நடையில் வீடு சேர்ந்தான்
குடித்து வந்தானென்று கொதித்தாள் மனைவி
அன்றிரவு கடல்திரண்டு கார்மேகம் ஆனதோ
கறுத்து இருண்டு சோழமண்டலத்தை
சூழ்ந்ததோ
குமுறிற்று வானம்; கொட்டிற்று மழையோ
மழை
காவிரி கரைபுரண்டது வீரசோழன்
வெகுண்டது.
வெள்ளம் பெருகப் பெருக வேந்தனும்
வருந்தினான்
பயிர்கள் மூழ்கமூழ்க சடையப்பர்
தத்தளித்தார்.
படைமறவர் ஆற்றின் கரைகாத்து நின்றனர்
காளியை நினைத்து கம்பனும் குழம்பினான்.
ஆற்றுப் படுகையிலே என்ஆத்தாள்
இருக்கின்றாள்
அகிலம் காப்பவள் தன்னையும் காத்துக்
கொள்வாள்.
தவிப்பது மனிதபுத்தி என்றுஒருமனம்
சொல்லும்

காட்சி கொடுத்தவளை காற்றுக்கும் மழைக்கும்
விட்டுக் கொடுத்து வீட்டில் இருப்பது
ஆண்மையோ பக்தியோ என்றொருமனம்
கேட்கும்.

உணர்ச்சி வெள்ளமாயிற்று ஓடினன்
மனைவி தடுத்தாள் மகனும் மறித்தான்
தடம்தெரியாது தடுமாறிவிழுந்தும் எழுந்தும்
ஆத்தாள் கோயிலிருந்த ஆற்றங்கரை
சேர்ந்தான்

படிப்படியாய் வெள்ளம் படிக்கட்டேறிற்று.
மண்டபத்துக்குள்ளும் வெள்ளம் பாய்ந்தது
பதறினன் கம்பன் பதைத்தான் துடித்தான்
சீறி வந்த வெள்ளத்தின் சீற்றத்தை மீறி
செல்லக் குழந்தை போல் சிலையை அள்ளி
எடுத்து

மச்சுக்கு ஏறினன் மாடத்துக்குத் தாவினன்
கோபுரத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றான்
பெருகி வந்த வெள்ளம் மேலும் பெருகி
கோபுரத்தைத் தொட்டது. குமுறினன்
கம்பன்

இதயம் துடித்தான். எரிமலையாக
வெடித்தான்.

''அன்னையே காவிரி, அடங்காப்பேய் ஆனாயோ
உயிர் வளர்த்த நீ, பயிர்வளர்த்த நீ
அனைத்தும் பாழாக்கும் வெறி கொண்டாயோ
பாவத்தைக் கழுவி புண்ணியத்தை அருளும்
புனிதவதி என்னும் பொன்னிமகள் நீதானே?

உப்புக்கடலில் ஓடிக்கலந்த உன்னை
அன்னை என்று உலகம் அழைக்க
கரை கொடுத்து அணை எடுத்து
புகழ் கொடுத்த நன்றி மறந்தனையோ?
தாயொரு பிழைதான் பொறுப்பாள்
தண்ணீர் மூன்றுபிழை தாங்கும் என்ற
சான்றோர் வாக்கும் பொய் ஆனதோ
பொங்கி எழுந்தனையோ? பொறுமை
இழந்தனையோ
கன்னியழிந்தனையோ காவல் இழந்தனையோ
சீறிவரும் உனது சீற்றத்தையடக்க
கங்கையைச் சடைமுடித்த சங்கரன்
வேண்டுமோ?
சங்கத் தமிழ் மேல் ஆணை
காவிரியே நீ கரையடங்கி
நுரையடங்கி ஒடுங்குக ஒடுங்குகவே
கம்பன் சொன்னேன் காளியும் சொன்னாள்
அடங்குக அடங்குக ஆவேசம் அடங்குகவே
நாடு வணங்கும் நானும் வாழ்த்துவேன்
காவிரியே வாழியநீ வாழியவே!''
சீறிவந்த வெள்ளத்தின் சீற்றம் தணிந்தது
கரை கடந்த நிலை தணிந்து நடந்தாள் காவேரி.
கரைகாத்த காவலர்க்கு வியப்போ வியப்பு
வேந்தனுக்கு தாங்க ஒண்ணா மகிழ்ச்சி
சடையப்ப வள்ளல் உள்ளம் துள்ளினார்.
பள்ளத்திலிருந்த பயிரெல்லாம் நிமிர்ந்தன.
தார் வேந்தன் தேர்பறந்தது தேரழுந்தூர்
நோக்கி

கம்பனும் காளியும் கோபுரத்திலிருந்து
இறங்கினர்
கம்பர் இனிஒரு பூசாரி அல்ல
பூசைக்குரியவர் என்று போற்றினர்
வள்ளலும் கம்பரை வாரி அணைத்தார்
மன்னவன் மார்பில் புரண்ட மணியாரம்
க்ம்பர் பெருமகன் கழுத்தை அலங்கரித்தது.

சோழன்

''நான் இந்த புவிக்கு வேந்தன் ஆயினும்
என்ஆணை இயற்கையின் மேல்செல்லுவதில்லை.
இங்கே தமிழுக்கு இயற்கையும் பணியக்
கண்டேன்
கம்பர் பெருமகனே கவிஞர் குலதிலகமே
நீங்கள் பிறந்தது இந்த மண்ணுக்குப்பெருமை
தமிழுக்குச் சிறப்பு சரித்திரத்துக்குப் புகழ்
என் பேரவைக்குப் புலவராக அழைக்கிறேன்.

கம்பர்

''மன்னர் மன்னனே என்னை மன்னிக்க
அன்னையின் தொண்டுக்கே என்னை
ஆளாக்கினேன்
மற்றபடி பெருமை எதுவும் வேண்டிலேன்.''

சோழன்

''தாமரைதண்ணீருக்குமேல் மலர்ந்திருப்பதே
அழகு
உள்ளே கிழங்காக இருப்பதில் உயர்வென்ன

உங்கள் பெரும்புலமை உலகத்துக்கு உரிமை
ஒரு சிற்றூரில் தேங்குவதற்கு ஒப்பேன்.''

கம்பர்

''தங்கள் பேரவைக்கு கூத்தர் இருக்கின்றார்'
அவரிலும் வலிய புலமை எனக்கில்லை.''

சோழன்

அவர்புலமைகற்றது, கேட்டது, ஆய்ந்தது.
கம்பனுக்குக் கை வந்ததுகாளியின் திருவருள்.

கம்பர்

''ஆயிரம் சொல்லினும் என் ஆத்தாளை
நான்பிரியேன்.''

சோழன்

''வள்ளலே என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்
கொடுங்கள்.''

வள்ளல்

தங்கள் மனம் போல ஒரு நாள் வரும்
அன்னையே மகனை அனுப்பி வைப்பாள்

சோழன்

வால்மீகியின் காலத்தில் நான் பிறக்கவில்லை
என்ற குறை தீர்ந்ததென்று நினைத்தேன்
தீரவில்லை

வள்ளல்

பொன்னி மன்னனே புரியவில்லை-
சொல்லுங்கள்

கம்பர் அதற்கு எப்படிப் பொறுப்பாவார்!

சோழன்

கோசலைச் செல்வனை மிதிலைச் செல்வியை
தமிழில் தந்தால் என் தாகம் தணியும்
என வேந்தனும் ஆர்வம் ததும்பக் கேட்டான்

கம்பர்

அது வடமொழி, பெருங்கடல் எனக்குப்
பயிற்சியில்லை
கோயிற் குறிப்பாட்டு பரம்பரை வழிவந்தது
உடுக்கடித்து கதை சொல்வது எங்களுக்கு
வழக்கம்
ஆதலின் ராமகதை நானும் பாடுவதோ
என மறுத்தற்கு மறுத்தார் சடையப்பர்

வள்ளல்

அனைத்து புலமையும் அவளுக்கு அரிச்சுவடி
நீர் எழுத்தாணி பிடித்தால் எழுத்தாக
வருவாள்
நானும் ஏடு திருத்துவேன் எழுத்தாணி
தீட்டுவேன்
மன்னவனே மனமுவந்துச் சொல்லுகிறேன்.

கம்பர் எழுதும் பொறுப்பை நான் ஏற்கிறேன்
அதற்கு மேல் மறுப்பில்லை அவள் சித்தம்
என்றார்
காற்று அசைத்ததோ காளியின் கருணையோ
கலகலவென்று மணிஓசை கேட்டது
கம்பரின் மனைவிக்கு பெருமை பிடிபடவில்லை.
கொண்டவனை குறைத்து மதித்தற்கு
கொதித்தற்கு

வருந்தினள். அவள்மனம் மன்னிப்புக்
கோரியது
ஆதித்த உவச்சனுக்கு மகிழ்ச்சி. கம்பனை
மகனாகத் தந்த தெய்வத்தை வாழ்த்தினன்
கம்பன் செய்து வந்த காளி பூசை
தொழிலெனத் தொடர்ந்தது. தொடர்ந்து
தவமாயிற்று
முன்னைப் புலவர்களின் உள்ளத்தில்
ஊற்றெடுத்து,
புலமை வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து
திரண்டோடி
வெள்ளைத் தாமரையில் வீற்றிருந்த கலைமகள்
கம்பனின் உள்ளக் கமலத்தில் இடம்
பிடித்தாளோ
வடமொழி வழக்கில் இல்லையென்று வருந்திய
வால்மீகி கம்பனாய் வந்து பிறந்தானோ?
பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பெருமகனை
தமிழ்க் கடலில் தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்ட
சங்கத் தமிழும் சந்தத் தமிழும்
வந்தனை செய்தனவோ? வாழியவே கம்பர்.

புதுவைச் சங்கரன் தலைமகன் சரராமன்
வெண்ணை நல்லூர் சடையன் என்பார்
கொடையில் கர்ணன் அறத்தில் தருமன்
தமிழில் தார்வேந்தனை மீறிய கீர்த்தி
புகழில் வள்ளல் எழுவரை மிஞ்சினன்.
குலோத்துங்கன் தமிழ்நெஞ்சம் வாழ்த்திற்று
அரசியலோ சடையனை தனிப்புகழுக்கு
இடமின்றி

தன்னவையில் முன்னவனாய் இருக்கவைத்தது
இந்நிலையில் கம்பனுக்குளழுதும் பொறுப்பு

சோழனுக்கு வீரபாண்டியன்மேல் வெறுப்பு
படை நடந்து பாண்டியை அதிர அடித்தது.
பாண்டியனுக்கு இனியன் இலங்கை
பராக்கிரமன்
பஞ்சம் அவன் சிங்களத் தீவினை தின்றது.
இலங்கையர் பசிக்கு இரங்கினான் சடையன்
ஆயிரம் தோணிகளில் அரிசி கடல் கடந்தது
ஆறினார் பசிப்பிணி. ஆற்றினார் நன்றி
வெண்ணைச் சடையன் தன்னை மீறினானென்று
வெற்றி கொண்டு மீண்ட வேந்தன்
சினந்தான்.

கம்பன்

இங்கிருந்து குடிசென்று யாழ்ப் பாணவர்
ஆனவர்
பசிப்பிணிக்கு மடிவதைபொறுப்பதோ
பொறுப்பு
ஐந்து பாண்டவரும் நூறு கவுரவரும்
அமர்க் களத்தில் மோதி நின்றபோது
இருதரப்புக்கும் பெருஞ்சோறு படைத்தான்
உதியன் சேரலாதன் என்கின்றது புறநானூறு
மதுரைப் போர்க்களத்தில் சோழன்நின்ற
போது
தஞ்சை நெற்களத்தில் சடையன்
நின்றிருந்தான்
பசிஎன்று பதைத்து சிங்களத்தூது வந்தது.

குலோத்துங்கன் இருந்திருந்தால் சோழனின் தகுதிக்கு
பதினுயிரம் படகில் அரிசிசென்றிருக்கும்
பாட்டன் அருள்மொழி குடியமர்த்திய பரம்பரையை
பகைவனுக்கு நண்பன் பராக்கிரமன் என்பதால்
சோழன் பட்டினி போட்டிருக்க மாட்டான்
சடையரை பாராட்டினேன் ஏர் எழுபதாக

"உழுங் குலத்தில் பிறந்தாரே உலகுய்யப் பிறந்தார்
"ஏரடிக்கும் சிறுகோலே செங்கோலை நடத்துங்கோல்.
"வேந்தர் களத்தில் வெல்வதுண்டு தோற்பதுண்டு.
"உழவர் களத்தில் இரப்பவரும் தோற்பதில்லை.

என்று தொடர்ந்த ஏர் எழுபதின் கருத்துரைக்கு
வேந்தன் வியந்தான். சடையனை வாழ்த்தினன்
கம்பன் திறமையை கூத்தனும் மெச்சினன்

சோழன்

இராமகதை எதுவரை வளர்ந்திருக்கிறது
சுவைப்பதற்கு ஒரு கவிதை சொல்லுக என்றான்.

கம்பர்

''குமுதன் இட்ட குலவரை கூத்தரில்
திமிதம் இட்டுத் திரியும் திரைகடல்
தமிதம் ஊர் புக வானவர் துள்ளினர்
அமுதம் இன்னும் எழும் எனும் ஆசையால்.''

என்று பாடினர் வேந்தன் ரசித்தான்

குணவீரர்

பாற் கடலை கடைந்த பழங் கதைக்கு
புதிய மெருகு இந்தகருத்தோவியம்.
கடலமுதை கண்டவர் வானவர் தானவர்
கம்பன் சொல்லமுதில் இன்றுநாம்
திளைத்தோம்

கூத்தர்

கரும்பின் சுவைக்குக் கணுவும் தடைஎன்பார்
கம்பன் பாட்டில் சுவையுண்டு ஆயினும் துமி
என்றபதம் எந்த நிகண்டில் உள்ளதோ

கம்பர்

நிகண்டுகளும் புலவர்களின் வார்த்தைத்
தொகுப்பே
வழக்கில் இருப்பதை எடுத்தாள்வது தவறோ

கூத்தர்

வழக்கென்பது வடக்கிலா தெற்கிலா எங்கோ

கம்பர்

எழுந்து வாருங்கள் இப்போதே கேட்கலாம்

நடந்தார் கம்பர் தொடர்ந்தான் சோழன்
கூத்தர் குணவீரர் நல்லூர்ச் சடையன்

வேந்தனுக்கு நிழலாயினர் வீதிகள் கடந்தன.
ஊர்க் கோடியில் ஒருகுடில் கன்றுகுரல்
கொடுத்தது
உள்வீட்டில் ஆயா மத்திட்டுக் கடைந்தாள்
செல்லப் பேரர்கள் வெண்ணெக்குச் சூழ்ந்தனர்
நகருங்கள் துமிதெரிக்கும் துமிதெரிக்கும்
என்றாள்
முகத்தில் தெரித்தால் முத்துப் போலிருக்கும்
ஆடையில் தெரித்தால் அழுக்குப் படியும்
செல்லங்களைச் சுவைக்க வரும் எறும்புகடிக்கும்
நகருங்கள் என்றாள்—நகர்வலம் வந்த
கம்பர் புன்னகை பூத்தார். கூத்தரின்
விழிகளில் ஆயிரம் கேள்விக்குறிகள்
வேந்தனுக்குப் புருவம் வியப்பில் உயர்ந்தது

கூத்தர்

''மன்னா—கவிராட்சசன் கவுடப்புலவன்
ஈட்டி எழுபது எழுதிய கூத்தன்
இறந்தான் என்று இரங்கல் பாடுங்கள்
மூன்றாம் குலோத்துங்கனே முதற்
குலோத்துங்கனுக்கும்
நானே ஆசான். முது பெரும் புலவன்
இன்று கம்பனுக்கு இளைத்தேன் இளைத்தேன்.''

கம்பர்

''பெருந்தகையே இது என்ன பேச்சு.
புரியவில்லை
துடுக்காக ஏதும் சொல்லியிருந்தால்
மன்னிக்க''

கூத்தர்
"ஆடுக்கு உன் நடத்தையில் இல்லை கம்பா"
துணுக்குற்றச் சோழன் "என்
நடத்தையிலோ?" என்றான்

கூத்தர்
"இல்லை வேந்தே, மத்துருட்டிய ஆயமகள்
இடையர் வீட்டுக் கிழவியல்ல
ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
எனக்கருளும் தெய்வம் நான் வணங்கும்
கலைமகள்

கம்பனுக்கு பணிமகள் ஆனாள் பரிதாபம்
இதற்குப் பின்னும் இருப்பதோ நானென்றான்

ஆயன் குடிலும் ஆயாளும் காணவில்லை
வேந்தன் கம்பனுக்கு வந்தனை செய்தான்
முழுக் காவியம் என்று கேட்கலாம் எனக்
கேட்டான்.

விரைவில் அரங்கேற்றுவோம் என்றார்
சடையர்

மன்னவன் சூழலுடன் மாளிகை திரும்பினான்
வெண்ணை நல்லூர் வள்ளலுக்கு மிரட்சி
கம்பர் அவர் கலவரத்தை கண்டு சிரித்தார்

கம்பர்
எந்தையே ஏர் எழுபதின் பாட்டுடைத்
தந்தையே

இன்னும் முதற் பாட்டுத் துவங்கவில்லை.
இடையில் ஒரு பாட்டு அதிலும் புதுப்பதம்
காத்தவள் அன்னை இருக்கின்றாள் கவலையேன்

எழுத்தாணி பிடிப்பதே என் பொறுப்பு
எழுந்தின்

ராமனைக் கொண்டு நிறுத்துவது அவளன்றோ
குருத்தோலை திருத்தி கூர் எழுத்தாணி வடித்து
தேர் அழுந்தூர் சந்நிதியில் விடுத்துச்
செல்லுங்கள்

சரராமனே—தசரதராமன் வருவான்
அன்னைபிராட்டியை அனுமனை சந்திப்பேன்
வால்மீகியின் திருவருளால் வண்ணத் தமிழ்
சித்திரமாகும்.

அது நேரம் அந்தி விளக்கேற்றினான்
அம்பிகாபதி.
ஆலய வாசலுக்கு ரதம் வந்து சேர்ந்தது.
தந்தைக்குத் தாள் வணங்கினான் தலைதெறிக்க
ஓடினான்.
அன்னைக்குச் சொன்னான். ஆதித்த உவச்சன்
கம்பனின் நலம்கேட்டு களிப்பில் மிதந்தான்
முனை முறியாத முள்ளரிசிச் சோறு கிளறினாள்
அவரைக் கத்திரி அவியல் பொரியலாயிற்று.
முருங்கைப் பூரசம் மூக்கைத் துளைத்தது.
கட்டித் தயிரை வெட்டிஎடுத்தாள்.
சிவந்த வட்டம் நெற்றிப் பொட்டாக
நெறிந்த குழலை நீவி விட்டாள்
நெடிய கூந்தலை அள்ளி முடித்தாள்
அன்னக் கூடை இடுப்பில் ஏற
இடந்தோள் துடித்தது. கமலவல்லி நடந்தாள்
கால்கள் அவளைக் காளி கோயிலில் நிறுத்தியது

அங்கே கம்பனில்லை. கணவனில்லை. கவிஞன்
இருந்தான்.
அவன் கரத்தில் எழுத்தாணி எழுதிஎழுதி
பழுத்திருந்தது.
திரு விளக்கின் ஒளிச்சுடரை தூண்டி
விட்டாள்
எரியும் பந்தத்துக்கு எண்ணெயிட்டாள்
அருகிலமர்ந்தாள் அப்போதும் அவனில்லை.
சிந்தனை சிறகடித்து எங்கோ பறந்திருந்தான்
சிதறிக் கிடந்த ஏடுகளை அடுக்கினான்.
இயற்றிக் கிடந்த கவிதைகள் சிரித்தன.
இராமகதை பிறந்த கதையைக் கண்டாள்
காவியச் சோலையிலே கமலவல்லி புகுந்தாள்

கதை பிறந்தது

விடுகின்ற மூச்செல்லாம் நமோ நாராயணாய
கூட்டுகின்ற சுதி எல்லாம் நமோ நாராயணாய
என்றுலகை வலம் வரும் நாரத முனிவன்
வால்மீகியின் தவஞானக் குடிலுக்கு வந்தார்.
வந்தனை வழி பாடு முடிந்தபின்னர்
ஞானிகளின் பேச்சில் ஒரு கேள்வி பிறந்தது.
சகல குணங்களும் பொருந்திய சான்றோன்
சரித்திர நாயகன் வணக்கத்துக்குரியவன்
மனிதப் பிறப்பில் கண்டதுண்டோ என
வினயமுடன் வால்மீகி நாரதரை வினவினார்

நாரதர்

தவத்தில் வலியவர் உன்னைப்போல் பலருண்டு
தவறு பொறுப்பதில்லை. தனித்து ஒதுங்குவார்

ஞானியரோ மிகப் பெரியர் ஞாலத்தில்
கலப்பதில்லை.
யோகியரைச் சொன்னால் இறைவனே ஆவார்.
மற்றபடி யானறிந்தவரை சொல்லுகின்றேன்
இமயத்தின் சிகரத்தில் ஈயம் உருகியதோ
வெள்ளிக் குழம்பு பொங்கி வழிந்ததோ
வெண்ணிலவு பனியாய்க்கரைந்து உருகியதோ
அருவிகள் திரண்டு ஆறாய்ப் பெருக்கெடுத்து
கங்கை என்ற பெயர்கொண்டு நடந்தது.
சரயு யமுனையும் அதனுடன் கலந்தது.
சரயுநதி தீரத்துக்கு சரித்திரப்பேர் கோசலம்
அதனை ஆண்டவர்களில் ஆண்டவன் என்பேன்
தூய்மையில் நெருப்பானவன் துணிவில்
புயலானவன்
கீர்த்தியில் கதிரவன் கிளர்ச்சியில் சந்திரன்
பொறுமையில்பூமி புனிதத்தில் கங்கை.
உறுதியில் இமயம் உயர்வினில் நீலவான்
சிந்தனையில் ஆழ்கடல் சீற்றத்தில் வேங்கை
அறிவினில் தேவகுரு ஆற்றலில் இந்திரன்
தருமத்தின் ரகசியம் தெளிவாகத் தெரிந்தவன்
சத்தியம் அன்றி வேறு தெரியாதவன்
சினத்தை வென்றவன் அழுக்காறு
அவனறியாது
புலன்கள் அடக்கம் புத்தி அவன் கைவசம்
சுக துக்கம் இரண்டிலும் ஒரேசித்தம்
ராஜநீதி முற்றும் கற்றவன்.
அகத்திலும் புறத்திலும் பகையற்றவன்
அழகினில் மன்மதன் அருளினில் திருமுருகன்

அடைக்கலம் ஆனவர்க்குக் கவசம் ஆனவன்
இல்லை என்றவர்க்கு இல்லை என்றாதவன்.
இன்னல் புரிந்தவர்க்கும் நன்மையானவன்
பெற்றவர்க்கு இனியன் பெரியவர்க்கு
நல்லோன்

எதிலும் சமநோக்கு எதிரிக்கும் ரட்சகன்
அவனுக்கு நிகர் அவனே ஆவான்.
எடுத்துக் காட்ட இனியொருவன்
பிறக்கவில்லை.

கல்யாண குணங்களுக்கும் காட்சி அவனே
ரகு வம்ச குலதிலகன் ராஜா ராமன்
தசரத ராமன் ஜெய ஜெய ராமன்
சீலத்தில் பெரியவன் கோசலைச் செல்வன் அறிக

வால்மீகி

கொள்கையில் பெரியோன் குணநலம்
கேட்டேன்

வாழ்க ராமன் என்று வாழ்த்தினான் வால்மீகி.

நாரதன்

நடந்ததை நாரதன் சொல்லுகின்றேன்
இனி நடப்பதை உன் ஞானம் சொல்லித் தரும்
யுகத்துக்கு யுகம் தொடர்ந்து செல்ல
எழுத்தினில் நிறுத்து இலக்கியம் ஆவான்

என்றிருந்த ஏடுகளைத் தொடர்ந்தாள்
சுந்தர காண்டம் அவள் சிந்தையைத்
தொட்டது.

அசோக வனத்தில் அன்னையைக் கண்டாள்.
அழுது அழுது அற்ற குளமான கண்கள்

தொழுது தொழுது துவண்டு விட்ட கரங்கள்
சிவதனுசை முறித்து சீதாபதியானவனை
நினைந்து நினைந்து இளைத்த திருமேனி
வனத்தில் மலர்கள் சொரிந்த மகரந்தம்
மஞ்சள் நிறத்தில் மகிமை படுத்தியதோ?
கற்புக் கனலில் கனிந்து கனிந்து
எழுதிக் கலைத்த சித்திரம் போன்றிருந்தவளை
கம்பனின் எழுத்து கண்ணாடிபோல்
காட்டிற்று.

இரக்கம் என்ற உணர்வில்லா அரக்கன்
வைதேகி இருந்த வனத்துக்கு வந்தான்
மதங் கொண்ட யானை மானின் கன்றை
மருவ அழைத்த வேதனை எழுதற்கரிது.
துரும்பு ஒன்றினை இடையில் போட்டாள்

சீதை

கள்ள மனத்தவனே, கள்ளின் வெறியனே
எள்ளிருக்க இடமின்றி சல்லடைக் கண்ணாக
உன் நெஞ்சைத் துளைக்குமடா ராமபாணம்
உனக்கு மகளிருந்து மற்றொருவன் கடத்தினால்
மனது பொறுக்குமோ மானத்துக்கு விலை
இலையோ!!

தவத்துக்கு நின்றவளை தவற்றுக்கு
அழைக்கின்று
சவந்தின்னும் கழுகே சாகத் துணிந்தனையோ
தண்டக வனத்தில் தாடகை மாண்டாள்
ஜனஸ்தானத்தில் கரனும் இறந்தான்
கள்ள வேடமிட்டு என்னைக் கவர்ந்தது

ஆண்மையோ வீரமோ ஆணவமோ நீ
மாள்வாய்
பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை
உனக்கில்லை.
என் கண்ணீர் இலங்கையை எரிக்கும்
நெருப்படா.

வார்த்தைகள் எரிமலையாகச் சிதறின.
வெட்கம் என்ற உணர்வறியா மூர்க்கன்
அவள் வேதனையைச் சுவைத்தான் ரசித்தான்

இராவணன்

கூவும் குயிலுக்கு கொக்கரிக்க முடியுமோ?
வேங்கைக்கு வெள்ளாடு இரை என்பது
இயற்கை
எனக்கு நீ இணங்குவது தவிர்க்க முடியாதது.
இந்திரன் உலகும் எனக்கு அடிமை
அரம்பை ஊர்வசி என் ஆடல் மகளிர்
நவ கோள்கள் நான் மிதிக்கும் படிகட்டு
பழிக்குப் பழியாக உனைக் கொண்டு வந்தேன்
ஆயினும் மலர் கொய்ய நளினம் வேண்டும்
மங்கையர் மனம் பறிக்க இங்கிதம் வேண்டும்
என்பதால் உன்னை இதுவரை பொறுத்தேன்
இனியும் இருதிங்கள் அவகாசம் தருகின்றேன்
இலங்கை அரியணையில் இடமுண்டு
வருகின்றேன்

என்றே வெந்தபுண்ணில் வேலிட்டுப் போனான்
ஆடிக் காற்றில் அறுந்த கொடியென

கோடை வெப்பத்தில் உதிர்ந்த மலரென
தலை சுழலச் சுழல தரையில் நழுவினுள்
மரக்கிளையில் இருந்த மாருதி குமுறினுன்
உருகி உருகி உருக் குலைந்தவளுக்கு
ஆறுதல் கூற முன் அறிமுகம் இல்லை.
ஆயினும் அவளைத் தேற்றுவதற்கு ஒரேவழி.
ராமநாமம் என்பது தெரிந்தான்
ஒன்பது இலக்கணமும் உணர்ந்த அனுமன்
கல்லா மழலை கனிந்து கனிந்து
காற்றில் கரைந்து வந்தோ?
ராம, ராம, ராமாவோ என்ற
மதுரமொழி அவள் செவிகுளிரச் சேர்ந்தது

அனுமன்

கோசலைச் செல்வன் கோதண்ட ராமன்
தாசரதி என்பார் தசரத ராமன்
ஜனகன் மருகன் ஜானகிராமன்
கவுசிக வனத்தில் கல்லாகி விட்டவளை
பெண்ணுக்கித் தந்த பிரபு ராமன்
பரசுராமன் தனுசை வளைத்து
தவத்தை பறித்த தனுர் வீர ராமன்
தந்தை சொல் மீக்க மந்திரமில்லை என்று
மணிமுடியை புறக்கணித்து மரவுரி தரித்து
கானகம் சென்ற காகுத்தன் ராமன்
ஏழைப்படகோட்டி குகனை இனிய
தம்பியரில் ஒருவனுக தரித்த ராமன்
பரத நம்பிக்கு பாது காவலாக
பாதுகையளித்த பட்டாபிரான்

நஞ்சினும் கொடிய நங்கை சூர்ப்பனகை
விரித்த வலையறுத்த வரிசிலை ராமன்
கரனுடன் பெரும்படை வளைத்தபோது
தனியொருவனாய்ச் சரமழை பொழிந்த ராமன்

மாய்வதற்கென்றே வந்த மாரீசனை
மாயமான் என்று துரத்தினையே ராமா
அன்பிலே பெரிய அன்னை வைதேகியை
இழந்து மனம் இடிந்து துடித்தனையே ராமா
வானிலே பறந்து புள்ளினத்தை முன்னழைத்து
என்னுயிர்த் தலைவி ஜானகி எங்கே?
வனத்தில் திரிகின்ற மிருகங்களைப் பார்த்து
மானே நீ மருளக் கற்றுக் கொடுத்தவளை
மயிலே உன் அழகுக்குச் சாயல் கொடுத்தவளை
குயிலே உன் குரலுக்கு இனிமை கொடுத்தவளை
என்னிலே பாதி என்னருமைத் துணைவியை
ஜனகன் மகளை கண்டீரோ பார்த்தீரோ
அருவிகளே குன்றுகளே அடர்ந்த பூங்காடே
உழுபடையின் சாலிலே உதித்த சீதை
எனையேன் பிரிந்தாள் கேட்டீரோ என்று
குன்றுகளும் எதிரொலிக்கக் கூவிய ராமா
தென்புலத்து மண்ணை புனிதப் படுத்த
தேவியைத் தேடித் தேடியலைந்தனையே
அழகு பிள்ளை அங்கதனை அமர்த்த
இலங்கையர் கோனை வாலில் சுழற்றி
தொட்டிலுக்கு மேல் தொட்டிலிட்ட
வானர வேந்தன் வாலியைக் கொன்று
அவன் தம்பிக்கு அரசளித்தான் ரகு வீரன்,

நாலு திசையிலும் நாயகியைத் தேடுகின்றார்
தென் திசைக்கு வந்தவரில் நானொருவன்
அஞ்சனைக் குமரன் ஆஞ்ச நேயன்
வாயு மைந்தன் வானர வீரன்
ஆணையில் வலிய சுக்ரீவனுக்கு அமைச்சன்
அன்னையைக் கண்டேன் அனுமன் என் பேர்.
ராம தூதன் நான் ராம தூதன்
தெரிந்து கொண்டதைச் சொன்னேன்
தெரிந்தவள் நீ.

வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அமுதம் ஆயின
எழுத்துக் கெழுத்து ராமனைப் பார்த்தாள்.
இறந்து கொண்டிருந்தவள் பிழைத்து
எழுந்தாள்.
தன் உணர்வுக்கு அவள் வந்த போது.
கள் வெறியில் அரக்கியர் உறங்கிக் கிடந்தனர்
மாருதி ஒரு சிறு குரங்காகத் தெரிந்தான்.
தன்னை வளர்த்து அன்னை முன் வந்தான்
தாளில் விழுந்தான் தாயே என்றெழுந்தான்

அனுமன்

வாளை வல்லவன் காளை வந்த கதையில்
தொண்டன் நான் தூதுவனும் ஆனேன்
இதோ அண்ணலின் கணையாழி எனத்
தந்தான்
கண்களில் ஒற்றினாள். கணவனைக் கண்டாள்.
மெய் சிலிர்த்தாள். மிதிலையில் ராமன்
வில் முறித்த காட்சி கண்ணில் தெரிந்தது.
சீதையின் மனம் சிறகடித்துப் பறந்தது

ராம பிரான் தடந் தோளில் கிடந்தாள்
அனுமனும் பக்தியில் ஆழ்ந்து நின்றான்

வைதேகி நினைவுக்கு வந்தாள் நினைத்தாள்
அனுமனின் வார்த்தைகள் அனைத்தும்
இனித்தன.

நெடுநாள் உணர்வுகள் நெஞ்சில்
பளிச்சிட்டதோ
பூர்வத்தின் தோற்றமோ அனுமான் வருகை
அல்லால் இதுவும் அரக்கர் மாயமோ
மாருதியை மனக்கலக்கத்தோடு பார்த்தாள்.
குத்து விளக்கைக் குன்றின் மேலிட்டால்
காற்றுக்கு நடுங்காதோ கலவரப் படுவ
தியற்கை
பல்லில்லை நகமில்லை பசியில்லை என்பதால்
புலியின் கூண்டுக்குள் புள்ளிமான் வாழுமோ?
வேங்கையின் நாற்றமே மானைக் கொல்லும்
இங்கே சீதை பிழைத்திருந்தாள் திருவருள்.
நன்கு உணர்ந்த அனுமன் நலம் பல
சொன்னான்.
வாழ்கின்றான் ராமன். வருகின்றான்
படையோடு
என்பதற்கு மகிழ்வாள். இடந்தோள் துடிக்கும்
வருந்துகின்றான் ராமன் வனமெல்லாம்
திரிகின்றான்
என்பதற்கு அழுவாள் துயரத்தில் மூழ்குவாள்
ஆற்றுவதெப்படியோ அலமந்தான்
அனுமந்தன்

அனுமன்

சிறுகுரங்கு நான் நெடுங்கடலேத் தாண்டினேன்
குமுதன் என்ெருருவன் குலவரையைப்
பறித்தெறிவான்
நீலன் நிஜனத்தால் நெடுங்கடல் சிற்றோடை
அங்கதன் அறிந்திருந்தால் அசோகவனத்தைத்
அண்ணலுக்கு முன் பெயர்த்து
வைத்திருப்பான்
இளய பெருமாள் உங்களேச் சேவித்திருப்பார்
ஜாம்பவான் கொதித்தால் சராசரத்தை
அசைப்பான்
சுக்ரீவன் ஆணேக்கு முன்ஞல் இலங்கையும்
அரக்கரும் இலந்தைப் பழமாக உதிர்வார்கள்
ராமனின் ஆற்றலேயும் அறிந்தவரைச்
சொல்லுகின்றேன்
கைவில் கெளசிகனின் வேள்வி காத்து
கால் விரல் கவுதமனின் மனேயாளேத் தந்தது
கருணேயிஞல் என் குலத்தலேவனுக்கு
அரசளித்தது
பொறுமையிஞல் இவ்வுலகம் பிழைத்
திருக்கின்றது
வெகுண்டிருந்தால் ஒரு பிரளயம்
மூண்டிருக்கும்
தாயே நான் அறிந்தது கொஞ்சம்
தாங்கள் அறிவுறுத்த வேண்டியது அதிகம்
என்று விநயத்துடன் தலே வணங்கிஞேன்

சீதை

வாங்கியது கடனல்ல. வார்த்தையே கடன்.
தன்னரசை தாரை வார்த்துக் கொடுத்து
வட்டிக் கடனுக்கு கட்டியவளை விற்று
செங்கோலிருந்த கரத்தில் சுடுகோலேந்தினன்
அயோத்திக்கு அரசன் அரிச்சந்திரன் என்பார்
அவன்வழி வந்த பேரன் ராமச்சந்திரன்
சம்பரன் போரில் தசரத மன்னர்
பிள்ளைகளே பிறவாத ஒரு காலத்தில்
இளையவளை மகிழ்விக்க நின் பிள்ளைக்கே முடி
என்றார்
பின்னவனைப் பிறந்த அந்தப் பிள்ளை
மறுத்தான்
தந்தையே தந்த வரத்தை வெறுத்தார்.
ஆயினும் வம்சத்தின் வார்த்தைபெரிது என்று
தாரத்தை இழந்தவன் தாரக ராமன்.
மகரிஷி ஜனகனுக்கு மகளாகப் பிறந்தேன்
மாமியரும் என்னை மகளாக வளர்த்தார்
எனக்கும் ஒரு மானை வளர்க்க ஆசை
ஆசை தீது என்பதை அறிவுறுத்த
வந்த கேடோ பெரிதினும் பெரிது.
மிதிலையில் மாலையிட்ட நாள் முதலாய்
வல்லரக்கன் எனை சிறை எடுத்த நாள் வரை
சுகத்திலிருந்தேன். சொர்க்கம்
என்னோடிருந்தது.
நரகத்தின் உணர்வை நானறியவோ
தெய்வம் தண்டித்தது தீயில் வேகின்றேன்.
பரதன் பாட்டன் வீடு செல்லாதிருந்தால்

கேகயன் மகள் அடம்பிடித்திருக்க மாட்டாள்
பிரிவின் துயரம் பெரியவரைக்
கொன்றிருக்காது
கலைமகள் ஒருத்தியே வெள்ளை உடுத்துவாள்
அயோத்தியின் அரசிகள் மூவர்
கலைமகளாயினரே
இளைய பெருமாளை இகழ்ந்தேன் அதற்கு
நினைய முடியாத துயரம் சுமக்கின்றேன்
பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடவில்லை.
பகல் வேடக்காரன் என்னை கொள்ளை
யிட்டான்
என் தலைவன் நினைவில் இன்னும் உயிர்
இருக்கின்றது
வனத்திலொரு நாள் என் மடியில்
அயர்ந்திருந்தான்
காக்கை வடிவிலொரு மூர்க்கன் சயந்தன்
என் மனத்தைப் புண்படுத்தினான். விழித்தான்
கிள்ளி ஒரு புல்லை போட்டார் ஏழுலகும்
ஓட ஓட துரத்திற்று. சரண் என்றான்
மன்னித்தோம்
சரத்துக்கு ராமன் என்பது சரித்திரம்
சராசரத்துக்கும் தலைவன் என்பது சாத்திரம்
அவன் தலைவி நான் வேதனைக்குசித்திரம்.
இலங்கையில் இன்று செத்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்

அனுமன்

''இல்லை தாயே—தருமத்துக்குச் சாவில்லை
சத்தியம் ஒரு போதும் சாவதே இல்லை.

தெய்வ சக்தியும் வீணுகப் போவதில்லே.
எடுத்த பிறப்பின் இயற்கைக்கு ஏற்ப
வருத்தமும் உன்னே வருத்துகின்றதம்மா
நின் கண்ணில் வடிகின்றது நீரல்ல நெருப்பு.
நின் மொழியில் வருகின்றது சொல்லல்ல
சுடுசரம்
இலங்கை என்ன ஈரேழுலகும் பெரிதோ
விதிவருத்த நேரம் அரக்கனுக்கு வரவில்லே.
அதனுல் கொடு மனத்தவன் இன்னும்
இருக்கின்ருன்
இலங்கை எரியவில்லே. இன்று எரியப்
போகின்றது.
நின்றெரியும் நின் தவக்கனலால் என் தாயே.
அன்னேயைக் கண்டதற்கு அடையாளம்
கொடுங்கள்
அண்ணலேக் காண்பேன் அயோத்தி
காணுவீர்.
அந்த நாளும் விரைந்து வருகின்றது
அரியணேயை அனுமன் தாங்குவேன் அங்கதன்
உடைவாள் பற்ற உடன் பிறந்த பரதன்
வெண் கொற்றக் குடைபிடிப்பான் பின்னவர்
இருவரும்
கவரி வீச கவிஞர் வாழ்த்துவார்
வசிஷ்ட மாமுனி மணிமுடி சூட்டுவான்
என்றின்னபல நல்லுரை ஆற்றினுன்
திருவினுள் தெளிந்தாள். சிந்தை குளிர்ந்தாள்.
சூடாமணியும் சாகாவரமும் தந்தாள்.
தாயினும் சாலப் பரிந்து வாழ்த்தினுள்.

அசோக வனத்தின் சோகக்கதையைத்
தொடர்ந்து செல்ல தோகைக்குத் துணிவில்லை.
கம்ப நாடன் எழுதிக் குவித்த
ஏடுகளைத் தொகுத்துத் தொகுத்துக் கட்டினுள்
கம்பனின் எழுத்தாணி ஓலைமேல் நடம்புரிந்தது
அகண்டகாவிரி அசைந்து நடப்பது போல்
மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து செல்லும்,
சில வரிகளில் விரைந்து குதிரை நடைபோடும்.
சில வரிகளில் தாளத்துக்கு ஜதி மிதிக்கும்
சிலஏடுகளில் பொதிகைத் தென்றல் தவழும்
சிலஏடுகளில் குற்றாலத்துத் தேனருவி
கொட்டும்
விரல்நொடிப்பில் எழுத்தாணி நடிக்கின்ற
நாடகத்தை
வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்திருந்தாள்
அவள்கணவன் ஒருபுலவன் உலகப்பேர்
அறிஞன்
என்ற பெருமைக் கடலிலே மிதந்தாள்
அவள் கண்களை தூக்கம் வந்து தழுவிற்று
தூணொன்றில் சாய்ந்தபடி உறங்கி விட்டாள்
எழுத்தின் மேல் கருத்தூன்றிச் சென்றபடி
கம்பன்
பந்தம் புகைகின்றது எண்ணைவிடு என்றான்.
பந்தம் சுடர்விட ஒருகரம் பிடித்தது.
எண்ணெய் ஏட்டின் மேல் சொட்டியது
வழித்து அவள்முந்தானையில் துடைத்து
விட்டான்.
பசிக்கென்ன வந்திருக்கிறதெனக் கேட்டான்

கவளம் கவளமாக கமகமவென்று மணக்க
பிசைந்து சோற்றை ஊட்டி விட்டாள்
கண்கள் ஏட்டில் மேய்ந்திருக்க
கைகள் எழுத்தாணி நடத்திக் கொண்டிருக்க
நாவும் சுவைத்து, விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.
இரைப்பை எதிரொலித்தது உதட்டைத்
தடவினான்

ஒட்டிய பருக்கைகளை அவளுடையில்
துடைத்தான்.

கொட்டிக் கிடந்த ஏடுகளைக் கண்டான்.
விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. மகிழ்ந்தான்.

கம்பன்

இத்தனை ஏடுகளும் எழுதியது நானோ?
என்னையும் பொருட்டாக்கி எழுத்தாக
வந்தனையோ

பெற்றவளே பெரியவளே பேருலகைப்
படைத்தவளே

அழுகின்ற குழந்தைகளுக்கு அன்னையும் நீயே
கொஞ்சுகின்ற தந்தையர்க்கு குழந்தையும்
ஆனவளே

என்னே நின்பெருங்கருணை பெண்ணே
வாழ்த்துகிறேன்

என்று இன்னிசை கூட்டினான். அப்போது
விழித்து எழுந்தாள் கமலவல்லி
மன்னிக்க என்றருகில் வந்து அமர்ந்தாள்
தாளத்தில் உணவெடுத்துப் பரிமாறினாள்

கம்பன்

உறக்கத்தின் மயக்கமோ ஊட்டிய கை
கழுவிலேயோ
உண்டது உள்நாக்கில் இனித்துக்
கொண்டிருக்கிறது.
மறுபடியும் ஒரு படையலோ என மறுத்தான்
உரிமையோடு அவனை உண்ண அழைத்தாள்
என் உதட்டு பருக்கையை உன் உடையில்
துடைத்தேன் என்றான். அவளும் திகைத்தாள்
இளஞ் சிரிப்பும் வளையோசையும் கேட்டது
இருவரும் வளையோசை வந்த திசையை
நோக்கினர். அன்னை அழுந்தூர் மாகாளி
சிரித்த முகத்தோடு சிலையாக இருந்தாள்
எண்ணைக் கறையும் சோற்றுப் பருக்கையும்
அவள் ஆடையில் பளிச்சிட்டன. பதறினன்.
ஆற்றாமை மிகுந்து அழுது விட்டான்.

கம்பன்

இமயத்து வேந்தன் மகளே உமையவளே
சிமயத்து எழுந்த செந்தழல் கொழுந்தே
கந்தனுக்கு வேல் கொடுத்த கதையும் உண்டு
சம்பந்தனுக்குப் பால் கொடுத்ததைப்
படித்திருக்கிறேன்.
பந்தம் பிடித்து பைந்தமிழ் வளர்த்தனையோ
பாசத்தைச் சோறாக ஊட்டினையோ அம்மா
இதற்கு முன் எத்தனை பிறவி எடுத்தேனோ
இன்னும் எத்தனை பிறவி எடுப்பேனோ
ஏதும் இந்தப் பிறவிக்கு ஈடில்லை
மகாசக்தி காளிக்கு நான் மைந்தன்

கம்பன் எழுத்தின் சித்திரம் அவளே
வணங்குவனே? வாழ்த்துவனே? வாழி!
மாகாளி!
இந்தனை அணுவெல்லாம் தேவியின் உணர்வாக
செயலிழந்தான் தனையிழந்தான்
தேரழுந்தூரான்.

சடையப்ப வள்ளல் அடிக்கடி வருவார்
காவியம் வளர வளர பெருமையில் வளர்வார்
காவிரியின் வெள்ளம் போல் உள்ளம்
தளும்புவார்
இலங்கையில் போர் முடித்து இளையவனை
அரசாக்கி
கற்பின் நெருப்பைக் கனலில் முழுக்காட்டி
பிரம குலத்து அரக்கர்களின் சாவுக்கு
காவிரியில் ஆடி கங்கையில் ஆடி
ஏழுகடல் ஆடினுலும் பழிதீராதென்று
சேதுக்கரையில் சிவனை நிறுத்தி
வழிபாடு முடித்து வழிநடந்தனர் அயோத்தி
சேதுராமன் ஜெயராமன் ஆனன்
பாதுகாராமன் பட்டாபிராமனுனன்
பன்னீராயிரத்து ஒரு பதினறு பாடல்
கொண்டான்.

காளியின் கருணை என்பார் என்க
கம்பனின் திறமை என்பார் என்க
தமிழன்னைக்குத் தலை அலங்காரம் ஆக
கம்பராமன் காவியம் ஆனன்.
குலோத்துங்கன் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை.
படை நடத்தி பகைவர் மேல் வாகை சூடி

அயலிடத்தில் புகழ் கொண்ட வெற்றியினும்
பெரிது
காலத்தை வென்று காவியத்தில் நின்று
தமிழ் கொண்டு உலகாளும் கம்பராமன்
திருப்புகழ்

அரங்கேற்றம்

அழுந்தூரிலிருந்து ஆறை நகர் வரையில்
வாழையும் கமுகும் குருத்தோலை மாலையும்
வளைவுகள் தோரணமாக வழிஎல்லாம்
அழகுசெய்ய
புது மணல் பரப்பி பூப்பந்தல் நிழலிட்டு
சிற்றடி சிலம்படி செந்தமிழ் குலவையிட
கொம்பு தாரை சங்கு முழங்க
திக்கெட்டும் அதிர முரசுகள் கொட்டி
பட்டத்து யானைக்குப் பட்டு போர்த்தி
கம்பன் ஏடுகளைப் பிடறியில் ஏற்றி
கொற்றவன் குடைபிடிக்க ஊர்வலம்
நகர்ந்தது
தொழுத கையினராய் கம்பர் நின்றுவர
கூத்தர் சடையர் குணவீரர் புகழேந்தி
வரிசைக்குரியோர் ரதங்களை அலங்கரித்தனர்
இலங்கையை வென்று ராமன் எழுந்த போது
அயோத்தி கண்ட ஆனந்த வெள்ளம்

காவிரி நாட்டில் கரை புரண்டது அம்மா
மூன்று சங்கமும் திரண்டு ஒன்றானதோ
மூவேந்தர் பேரவையும் ஒன்று கூடிற்றோ
ஆறை நகர் அவைக்களம் அமர்க்களப்பட்டது

அந்தப்புர மகளிர் மேல் மாடத்திலிருந்தனர்
அரசன் மகள் அமராவதிக்கு அங்கு தலைமை
கம்பருக்கும் அவர் ஏட்டுக்கும் கணத்ததோர்
சிறப்பு
கொலுவிருந்த குலோத்துங்கன் கூத்தரை
நோக்கினுன்
வயதில் பெரியவர் வாழ்த்துரைக்கலானுர்

கூத்தர்

நெடுங்கவிதை சொன்ன பெரும்புலவன்
கம்பன்
நீடு வாழ தெய்வத்தை வேண்டுகிறேன்
கலை முரண்படாது கருத்து முரண்படாது
உவமை தவருது உண்மை மாருது
சொல்லுக்குச் சொல் சுவை மிகுந்து இனிக்க
இனிக்க
பன்னீராயிரம் பாடுவது எளிதன்று
இறைவனின் திருவருள் ராமனின் பெரும்
புகழாக
ஆயிற்று என்பேன் ஆயினும் ஒரு கேள்வி
வழி நூலுக்கு அரங்கேற்றம் வழக்கில்
உண்டோ
ஆன்ற புலவீர் ஆதாரம் தருக
என்றதற்கு கம்பன் எழுந்து நின்றுன்

கம்பர்

என் எழுத்து மொழி பெயர்ப்பு அல்ல
சொல்லுகின்றேன்
வடமொழியில் ராமகதை மிகமிகப் பலவே

அற்புத ராமாயணம் ஆனந்த ராமாயணம்
அத்யாத்ம ராமாயணம் அகஸ்தியாயணம்
வாசிஷ்ட ராமாயணம் போதாயணம்
சேஷராமாயணம் சம்க்ஷேபராமாயணம்
இவையன்றி பாசனும் காளிதாசனும்
விட்டாரில்லை கிடைத்த இடத்தில் எல்லாம்
ராமனைத் தொட்டிருப்பார் மற்றுபல
சமணச் சார்பில் ரவிசேனர், குணபத்திரர்
எழுதிய காவியங்கள் ராமகதை சொல்லும்
ஹேமச்சந்திரரும் எழுதியது உண்டு
புத்தன் பழம் பிறப்பு வரிசையிலும்
ராமனுண்டு
ராம ஜாதகம் வெஸ்வந்தர ஜாதகம்
சம்புல ஜாதகம் லங்காவதாரசூத்திரம்
தசரத ஜாதகத்தையும் தள்ளுவதற்கில்லை
என்றின்ன பலவற்றில் தெளிந்தவன் வால்மீகி
சரண் என்று நான் வணங்கும் ஞானப்புலவன்
எழுத்துக்கு நேர்நின்று எழுதவும் ஆகுமோ
தருமம் தவறாத கருமத்தில் நின்று
பலன் கருதாத பக்தியில் நடந்து
ஐயம் கலவாத ஞானத்தில் தொடர்ந்தால்
மனிதன் தெய்வம் ஆவான் என்பது
வால்மீகி வகுத்துக் கொண்ட நாயகர்கள்
நான் கண்ட ராமன் அவனல்ல தெளிவீர்
மனித தர்மத்தை மனுக்குலத்துக்கு உணர்த்த
தெய்வம் மனிதப் பிறவி எடுத்தது என்
கதையில்
குழந்தையின் நோய்க்குத்தானே மருந்துண்டு

பத்தியமிருக்கும் அன்னையே போன்று
சீதை சிறையிருந்தாள் தீயில் மூழ்கினுள்
அவள் அழுததும் தொழுததும் தனக்கன்று
தாமரைச் செல்வியே என் கதைக்குச் சீதை
தெய்வங்களும் அடியவரும் நானெடுத்த
நாயகர்கள்
நிகழ்ச்சிகளும் விளைவுகளும் இருவருக்கும்
பொதுவே
சென்ற யுகத்துக்கு முன் யுகத்தில் நடந்த கதை
பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பலவும் சொல்லும்
ராவணன் சீதையைச் சிறை எடுத்த போது
ரிஷ்யமுக சாரலில் நழுவிய நகைகளைப்
பொறுக்கி எடுத்த குரக்கின மாதர்
கையில் யாக்குவன கழுத்தில் யாத்தன
கழுத்தில் யாக்குவன காலில்யாத்தனர்
நகைகளை நகைப்புக்கிடமாய் அணிந்தார்
என்று
உதாரணம் காட்டும் பழந்தமிழ்ப் பாட்டு
பழமையினும் பழய புறநானூறு அன்றே
செம்புலப் பெயல்நீர் போல அன்புடைய
நெஞ்சத்துக் காதலர் நெடுவழி சென்றபோது
ஓடினர் என்று ஊரலர் தூற்றியது
உடன் போக்கை முடித்து ஊரறிய மணமக்கள்
ஆனபின்னே வாயடைந்து அலர் ஓய்ந்ததை
வெல்போர் ராமன் அருமறைக்கு ஒலியவிழ்ந்த
பல்வீழ் ஆலமென்று அகநூல் பகருகின்றது
கண்ணகியும் கோவலனும் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்தைப்

பிரிந்தார் என்பதைப் பேசுகின்ற இளங்கோ
அரும்பெறல் ராமன் பிரிந்த அயோத்தி
என்கிறார்
ஆக ராம கதை தமிழ்ப்பாடல்களிலுமுண்டு
தென்னாட்டு சிற்றூர்கள் பலவற்றின்
சரித்திரத்தைத்
திடமுடனே ஆராய்ந்தால் தெரியவரும் பல
உண்மை
வட குரங்கு ஆடுதுறையே வாலி வணங்கிய
தலம்
திருப்பணந்தாள் தாடகை தவமிருந்தகோயில்
சடாயு புள்ளிருக்கும் வேளூரில் உயிர் நீத்தார்
மாரீசன் அடியுண்டது கொல்லுமாங்குடி
திரிசிரன் நிலைக்களம் திருச்சிராப்பள்ளி
ஆதித்த இருதயத்தை ராமனுக்குப் போதித்த
அகஸ்தியன் கோயில்கொண்டது அகஸ்தியாம்
பள்ளி
பருத்தியூர் என்பதே பரத்துவாச ஆசிரமம்
ஊரையும் பேரையும் உரைத்துப் பார்த்தால்
தமிழ்நிலத்தில் ராம சரித்திரச் சுவடு தெரியும்
மொழி தோறும் ஊர்தோறும் ராமனைத்
தமரென்பார்
தவறென்ன கண்டீர் எனக்குமுன் எழுதிய
அனைவரையும் மறக்கிலேன் வணக்கம்
வணக்கம்

தாதன்

வாழிய கம்பரென்று வாழ்த்துரைத்து
வாணியன் தாதன் கேட்கிறேன் ஒரு விளக்கம்

வடபுலத்து வேந்தன் தென்புலத்துக்குத்
தேவனோ
எடுத்து எழுத இங்குவேறு தெய்வம் இலையோ
இறக்கு மதிக்கு ஒரு பெரும் காவியப்
படைப்போ
புலமைத் திறனுக்குப் பொருள் வேறு
கிடைத்திலதோ

கம்பர்

வலிய புலவன் வாணியன் தாதனுக்கு
எடுத்துச் சொல்லும் நிலைமைக்கு
இரங்குகின்றேன்
சேரத்து இளங்கோ சிலம்புக்கு ஆசான்
சமணப் புலவன் சாற்றியது மறந்தார்
''மூவுலகும் ஈரடியால் முறை நிறம்பா வகை
முடிய
தாவிய சேவடி சேப்ப
தம்பியொடும் காண் போந்து
சோவரனும் போர் மடிய
தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே''
தமிழ்க் கவிகளின் குலத்துக்குப் பாட்டன்
பாடியதற்கும் மேலும் ஒரு விளக்கம்
வேண்டுமோ
ஆழ்வார் திரு மொழியும் ராமகதை
சொல்லும்
அதற் கென்ன பதில் சொல்வீர் எனக்
கேட்டார்

குணவீரன்

முழுநூலும் அவர் எழுதவில்லை முடிவுரை
உத்திர காண்டம் கூத்தரின் கைத்திறன்
என்பதென்ன உண்மையோ குணவீரன்
கேட்கின்றேன்
என்பதற்கு கூத்தர் எழுந்து விடையிறுத்தார்

கூத்தர்

வைதேகி மீது கம்பருக்குப் பக்தி அதிகம்
மறுபடியும் வனம் போக்க மனம் ஒப்பவில்லை.
முடிசூட்டோடு காவியத்தை முடித்துக்
கொண்டார்
அதன் தொடர்கதையை நான் தொடர்ந்தேன்
கம்ப ராமனுக்கு இங்கே அரங்கேற்றம்
கம்பரின் சிறப்பில் நான் பங்கு கேட்கவில்லை

புகழேந்தி

மதுரத்தமிழ் முழங்கும் மாமதுரைப் புலவன்
புகழேந்தி நான் போற்றுகின்றேன் கம்பரை
கம்பரின் இலக்கிய நாயகன் ராமன்
சரராமன் புகழ்ச்சியோ நூற்றுக்கு விழுக்காடு
பார் வேந்தன் குலோத்துங்கனிலும் அவன்
பெரியனே
ஆர்த்த சபை நூற்றொருவர் என்ற அவ்வை
வார்த்தை பதினாயிரத் தொருவர் என்றாள்
சரராமனை சொன்னது என்நட்பின்பெருக்கு
பார்வேந்தன் என்பதிலும் மன்னன்
பாவேந்தன்
பதினாயிரத்தில் ஒருவனாய்ப் பாராட்டினேன்
காண்க.

கிழவர்

ஆற்றல் மிக்கவன் அவதார புருஷன்
ராமநாமம் தாரக மந்திரமென்று
முழங்கிய கம்பர் உண்மையை விழுங்கிஞரோ
முடிவில் சிவபூசை செய்ய வைத்ததற்கு
வைணவக் கிழவன் வயிறு எரிகின்றேன் என்ருர்
கம்பரும் பெரியவரை வணங்கிப் பேசிஞர்

கம்பர்

சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் சாத்திரப் பரிகாரம்
நான் மாற்றுவதற்கு இல்லை அறிவீர்
அரியும் அரனும் இருவர் என்ருல் இருவர்
ஒருவரென்ருல் ஒருவரே உயர்வென்ன
தாழ்வென்ன
ராமன் தொழத்தெரிந்தவன்
தொழுவதற்குரியவன்
என்பதற்கே ராமலிங்க பூசை என்ருர்

சோழன்

தடையும் விடையும் கேட்க கேட்க
மகிழ்ச்சியே ஆயினும் குறித்த நல் நேரத்தில்
அரங்கேற்றி சிறப்பிக்க வேண்டிஞன் வேந்தன்

தூதன்

செப்பேடு கல்வெட்டு பட்டயம் என்ருல்
அரச முத்திரை பொறிப்பது முறைமை
நடப்பது அரசியல் பேரவை அல்ல
அறிவியல் அரங்கம் ஆய்வதே நியதி
அரசர் குறுக்கிடல் ஆகாதென்ருன் தூதன்
அதற்கு மேல் தொடர்ந்தான் புகழேந்தி

புகழேந்தி

கம்பர் மகன் அம்பிகாபதி ஒரு பெரும் புலவன்
கருத்துரைக்க வேண்டுகிறேன் கேட்போம் '
என்ருன்

அம்பிகாபதி அவைக்கு வணக்கம்
செலுத்தினுன்

அவையில் கம்பர்புகழ் பொறுத்திலரைக்
கண்டான்

ஏட்டுக்கு பட்டத்து யானையோ என்றெரிந்தவர்
பூசாரியைத் தெய்வமாக்கும் புதுமை என்றவர்
வைணவத்துக்குவாழ்வெனக் காய்ந்தவர்
முணுமுணுப்பும் சலசலப்பும் முள்ளாக
உறுத்திற்று

புழுங்கிய மனத்தின் உணர்வு பொங்க

அம்பிகாபதி

என் தந்தை ஆக்கியது தெய்வமாக்கதை
அதுபெரிதும் ராமனைப் பாடும்வைணவப் புகழ்
சைவரும் பௌத்தரும் சமணரும் கலந்த
பொதுச்சபை ஒரு சமய நூலை ஏற்பதோ
திருமாலின் கோயிலிலே சிறப்பிக்க வேண்டும்
இளையேனுக்கு தெரிந்ததைச் சொன்னேன்
இனிமேல்

அரசரும் ஆன்ருேரும் முடிவெடுக்க
வேண்டுமென

பேசி முடித்தான் அவையினிலே பேச்சில்லை
பேரரசன் மனம் இடிந்தான் சரராமன்
தலை கவிழ்ந்தான்

கூத்தரும் குணவீரரும் மெல்ல நழுவினுர்

கம்பர் மனம் சிரித்தார் காளியை நினைத்தார்
முடிசூட்டு நாளில் மூலராமன் வனம்போனான்
அரங்கேற்ற நாளில் அவன்கதைக்குத்
தடையோ
திருமாலின் பெருமைக்குத் திரையாக
மகன்விழுந்தான்
விதிவகுத்த சதியோ இதுவென்று வெந்தார்
எதிர்ப்புகள் அனைத்தையும் நெருப்பாக
எரித்தவர்
மகனின் மறுப்புரைக்கு மறுப்புரைக்க
வாயிழந்தார்
ஏட்டுச் சுவடிகளை எடுத்துச் சுருட்டினார்
தடுத்து நிறுத்த சரராமன் தத்தளித்தான்
பகை முகத்தில் வாளால் பேசும்வலிய சோழன்
இலக்கியச் சந்தையில் இளைத்து நின்றான்
கம்பர் சிவிகைவிருது சேவகரை மறுத்தார்
சுவடிக் கட்டைச் சுமந்தபடி நடந்தார்
சோழனும் அவரை ஏழடி தொடர்ந்தான்
வெண்ணைச் சடையனும் உடன் பயணமானான்
கம்பர்
வள்ளலே நில்லுங்கள் வருவான் கம்பன்
என்எழுத்தாணி முனையில் எழுத்தாக பழுத்த
அழுந்தூர் காளி ஒருநாளும்
தோற்கமாட்டாள்
அன்றொரு நாள் சாட்சிக்கு வந்த ஆயமகள்
மாய்ந்தாளோ மருளாதீர் வருகின்றேன்
வருகின்றேன்,
மகனே அம்பிகாபதி என் மனவருத்த
மெல்லாம்

அரங்கேற்றம் நின்றதற்கல்ல அவையில் நான்
தோற்கவில்லை

தெய்வீக நிகழ்ச்சிக்குத் தடையான பாவம்
உன்னை வருத்து மென்றே வருந்துகின்றேன்
எனவழியும் கண்ணீரால் மகனை நனைத்தார்
நான்வருகின்ற வரையில் மகனே உன்னை
அழுந்தூர் காளிக்கு அடைக்கலம்
வைக்கின்றேன்.

நாளும் நீ விளக்கேற்றி விளக்காக எரிய
வேண்டும்.

பரிகாரம் அதுவே வாழிய மகனே
வருகின்றேன்

ஆறைநகர் விட்டு அரங்கத்துக்குப்
புறப்பட்டார்

சோழன் பேரவை சுடர் குன்றிய விளக்கானது
அழுந்தூர் அழுதது உவச்சன் தேம்பினன்
கம்பரின் மனைத்தலைவி கண்ணீர்க் குளமானள்
அரங்கன் திருநகரில் பட்டர்களின் படிக்கட்டில்
கம்பரின் சுவடிக்கட்டு ஏறி ஏறி இறங்கிற்று
அங்கீகரிப்பதற்கு அர்ச்சகர்கள் அஞ்சினர்
சர்ச்சைக்குரியதை சரியென்று ஒப்புவதோ
சோழன் பேரவை புறக்கணித்த ஒருநூலை

கொள்ளத் துணிவில்லை. இராமசரிதம்
வைணவம் என்பதால் தள்ளவும் மனமில்லை.
நன்னூல் அலங்காரம் தந்த சமணர்கள்
சரியென்று ஏற்கவேண்டும் மேலும்
சிவ கணங்களான தில்லை அந்தணர்கள்
ஒப்பினல் நாமும் ஒப்புவோம் என்றூர்.

தில்லையிலும் ஒரு கோவிந்தன் இருக்கிறான்
என்ற
திடமுடனே கம்பர் தில்லைக்கு நடந்தார்
அரங்கேற்றம் தடைப்பட்ட நாள் முதலாய்
ஆறை நகர் அரண்மனையில் கலகலப்பில்லை
சோர்ந்திருந்த சோழனின் விழிப்புக்கு ஓர்
வாய்ப்பு
தெலுங்கச் சோடர்களின் செறுக்கடக்க
திரிபுவன முடையான் போருக்கு நாள்
குறித்தான்
புவனமுழுதுடையாள் மகளுக்கு வரன்
கேட்டாள்

சோழன்:
தென்னவன் நமக்குத் தோற்றகுடி நிகரில்லை
பல்லவன் பரம்பரை வழியற்றுப் போனது
களப்பிரர் வாழ்விழந்தார் முத்தரையர் நம்
ஏவலர்
வாரங்கல் இளவரசன் வயதில் மிகுந்தான்
ஹொய்சளர் உறவென்றால் முடிக்கு உரிமை
கேட்பார்
அவளுக்கென்று ஆற்றல் மறவன்
பிறந்திருப்பான்
அடையாளம் தெரியும்வரை பொறுத்திடுக
என்றான்

அரசி
அம்மங்கை வயதில் நின்றிருக்க மாட்டாள்
போரில் உங்கள் பொழுது கழிந்திடும்
பொறுப்பெனக்கே

அரசன்

என்றதற்கு "என் மகள் இலக்கியவாணி
கவிதை படித்திருப்பாள் கவலை உனக்கே
னென்றான்
அப்போது ஆங்கே அம்மங்கையும் வந்தாள்

அமராவதி

ஐம்பெருங் காப்பியம் என்றறைகின்றார்கள்
சிலம்பு மேகலை சிந்தாமணி மூன்றுண்டு
வளையும் குண்டலமும் ஏன் அழிந்தது
கற்றவரை அழையுங்கள் கேட்பேன் என்றாள்

சோழன்

நான் போர் நடத்தப்போகின்றேன் மகளே
கூத்தர் புகழேந்தி குணவீரர் இருக்கின்றார்
தமிழ் நடத்திக் கொண்டிருப்பதுன்
பொறுப்பென்றான்
அம்மங்கை அவ்வையினும் பெரியவள் ஆயினாள்
தண்டியலங்காரன் தந்தையும் அம்பிகாபதி
வீரைக்கவிராயன் மைந்தனும் அம்பிகாபதி
கம்பர் மகனும் ஒரு அம்பிகாபதி என்பார்
கோவையும் காரிகையையும் தந்தவன் எவனோ
அழுந்தூர் காளிக்கு பூசாரி நம் நாயகன்
ஒரு மாலைப் பொழுதில் அந்தி மயங்கும்போது
திருவிளக்கேற்றினான் திருவிளையாடல்
என்னென்பேன்
எழுந்த ஒளிச்சுடர் எழுந்து ஓங்கிற்றோ
சிலையாக நின்றவள் செந்தமிழ்ப் பெண்
ஆனாளோ
தேன்சிந்தும் முழுநிலவை முகமாய்க்கண்டான்

நீல விழி மலர்கள் காவியம் பாடின
நெஞ்சத் திரையில் அவளழகை நிறுத்தினான்
செந்தமிழ் வண்ணச் சித்திரம் கண்டான்
அர்ச்சனைக்கு பாட்டெடுத்தான் வர்ணனையோ
வர்ணனை

அம்பிகாபதி

பெண்ணே நின் பேரழகைச் சொல்ல
வல்ல தமிழ்ச் சொல் நிகண்டுகளில் இல்லையடி
என்றவன் தொடங்கும்போது தோகையும்
வந்தாள்

கரிய முகில் உனக்கு முடியாய்ச் சுருண்டதோ
எட்டாம் பிறை நிலவு உன் நெற்றிக்கு நிகரோ
வேல் கொண்டோ மீன் கொண்டோ விழி
யமைத்தார்

செம்பவளத்துண்டினால் இதழை இழைத்
தாரோ

கடல் மூழ்கி முத்தெடுக்கின்றார் அறியாமை
நீ சிரித்தால் முத்து மழையாகப்
பொழியாதோ

அழகொழுக பெண்மை திரண்ட பெருஞ்
சுமையை

சின்ன இடைகொண்டு சுமக்கின்றாய்
எப்படியோ

கருணையை அமுதாக நீ சுரந்து கொடுத்தால்
சம்பந்தன் என்ன நானும் ஓர்ஆயிரம்
பாடேனோ

காஞ்சியில் தவமிருந்த காரிகையே
காவிரியின் ஓரத்தில் நீ காத்திருப்பது
யாருக்கோ

தாமரைத் தண்டுருண்டு நின்தாள்
மலரானதோ
நின்சிற்றடிச் சிலம்புகள் என்நெஞ்சில்
குலுங்குதம்மா
சங்கரன் நின் சவுந்தரியத்தை லகரியாக்கினன்
சியாமளையே உனக்குத் தண்டகம்
சொன்னவனுண்டு
எழுத்தில் அடங்கா எழுதரிய ஓவியமே
நின்பேரழகு மயக்கத்தில் சிவனும்
பித்தன் ஆனல்
ஏழைப்புலவன் நான் என்னவேன்
வார்த்தைக்கு வார்த்தை வர்ணிப்பு
தனக்கென்று
கேட்டிருந்த இளவரசி கிறுகிறுத்துப் போனள்
நின்றிருந்த நிலம் நழுவ சிறகடித்துப்
பறந்தாள்
உடனிருந்த தோழி ஓசையிட
மணியசைத்தாள்
உணர்வுக்கு வந்த புலவன் கற்பூரம் ஏற்றினன்

அம்பிகாபதி

தாயே சரணம் தமிழே சரணம்
வாழி மாகாளி வணங்குதும் யாமே
வளவர்குலம் ஓங்க அருளுக அம்மே
அரசிளங்குமரிக்கு ஆராதனை தந்தான்
ஒருவிழி நிலம் நோக்க ஓரவிழியால்
நோக்கினள்
அவளழகு மணிக்கரம் அணைத்தது தீபத்தை
திடுக்கிட்டாள் தோழி திகைத்தான் புலவன்

மறுபடியும் கூடத்தைப் பொறுத்து முன்னே
வெட்கம் விரட்ட வெளி நடந்தாள் இளவரசி
கூடத்தின் சூடு மெல்விரலில் கொப்பளித்தது
புரியாத உணர்வு அவளுள்ளத்தில்
கொப்பளித்தது
சரிந்த கூந்தலை அவள் அள்ளி முடித்தாள்
சரியாத அவனுயிரையும் உடன் சேர்த்து
அவள்சென்ற திசையில் சென்றதவன் விழிகள்
தெரிகின்ற பொருளெல்லாம் அவளாகத்
தெரிந்தாள்

போர்முனை

சோழியப் பெரும்படை தொடர்ந்து நடை
போட்டது
வெள்ளாறு தென்பெண்ணை பாலாறு கடந்து
வடபெண்ணைக் கரையில் வடுகரை வளைத்தது
மேலை வானம் அந்திக்குச் சிவக்கும்
வேலும் வாளும் உலைக்களத்தில் சிவக்கும்
வடுகர் நிலம் உயிரைத்தோற்ற மறவர்களின்
மனைக்கிழத்தியர் அழித்த குங்குமத்தால்
சிவந்தது
குலோத்துங்கன் விழிகள் வெற்றிக்குச்சிவந்தன
மன்னன் வடபுலத்தில்போர் நடத்திக்
கொண்டிருந்தான்
மங்கை அவைக்களத்தில் தமிழ்நடத்திக்
கொண்டிருந்தாள்
கூத்தர் தக்கயாகப் பரணி படிப்பார்
கோதையவள் கோவைக்குப் பொருள்
கேட்பாள்

புகழேந்தி நளனின் கதை விரிப்பார்
தமயந்தியை கை விட்டதற்க இவள்
பதைப்பாள்
குணவீரர் சமண காப்பியம் படிப்பார்.
குண்டலம் வளையாபதி கொலையுண்டதேன்
என்பாள்
இரண்டையும் எழுத சிலர் முன் வந்தார்
வேண்டாத கருத்து விலையற்றுப் போனது
கொண்டவனைக் கொன்றாள் குண்டலகேசி
குறள் வழி வந்த கொள்கைக்குப் புறம்பானது
ஆதலின் அழிந்ததென்றான் அம்பிகாபதி
வளையாபதியோ ஒரு நவகோடி நாயகன்
கொண்டவளிருக்க கொண்டான் மறுதாரம்
இளையவள் வயிறு வாய்த்தது பொறாமல்
மூத்தவள் பெறாமலே பெற்றதாக ஏய்த்தாள்
பெண்மையின் பெருமைக்குச்சிறுமை தரும்
கதை என்று
இகழ்ந்தனரோ இழந்தனரோ என்றான்
அம்பிகாபதி
அவன் கருத்துக்கு மறுப்புரைத்தாரில்லை
மதிப்பில் உயர்ந்தான் அவள் மனத்திலும்
வளர்ந்தான்
கூத்தரை குறுந்தொகை சொல்லக் கேட்டாள்
அவள் குறும்புக்கு அஞ்சினார் கிழவர்
குண வீரரைக் கேட்டாள் அவள்வம்பு
தனக்கேனென்று
தன்னிலும் பெரிய தாதனைச் சொன்னான்
வாணியன் தாதன் தனக்கு வெளியூர்

பயணம் இருப்பதாகச் சொல்லித்தப்பினுன்
அம்பிகாபதியை அழைத்தாள் ஆசான் ஆகுஹன்
பாடம் படித்தாளோ அவனுக்கு படிப்பித்
தாளோ
அகத்துக்கு பொருள் விரிப்பான் அவளே
ஆவாள்
கலித்தொகையின் உடன் போக்கைச்
சொல்லுவான்
கற்பனைத் தேரில் அவளே உடன்போவாள்
குறுந்தொகைக்கு உட்பொருளாய் நற்றிணைக்கு
விரிவுரையானுன்
அரியணைக்கு உரியவள் அறிவிலும் பெரியவள்
காவலன் மகள் காவலுக்கு மேற்பட்டவள்
ஆதலின் அவளன்புக்கு அணையில்லை பெருகிற்று
காவிரியின் சோலையிலே காதல்மயில்
ஆடியதோ
வானவில்லின் ஊடேறி வண்ணக்குயில்
பாடியதோ
இளமையின் ஊஞ்சலில் இளவரசி ஆடினுள்
இயற்கையின் துள்ளலிலே இளங்கவியும்
பாடினுன்

பாயிரம் பெற்ருர்:

கம்பர் தில்லையில் அந்தணர்களைக் கண்டார்
பன்னீராயிரம் படிப்பதற்கு நேரமில்லை
என்றுர்சிலர்
ராமகதை தெரிந்தகதை புதிதல்ல
என்றுர்சிலர்
வானுல் புகழளந்த வாகீசப் பெருமானே

தேனுல் தமிழளந்த சீர்காழிப் பிள்ளையோ
சிவன் தூது நடந்த செந்தமிழ்ச்சுந்தரனே
பொன்வேய்ந்த சோழனுக்குப் புகழ்வேய்ந்த
சேக்கிழாரோ
திருவாசகம் சொன்ன மணி வாசகனே
நாலாயிரம் பாடிய ஆழ்வாரில் ஒருவரோ
சோழன் முன்னிலையில் செல்லாத ஒன்றுக்கு
அரங்கன் சந்நிதியில் ஆகாத ஒன்றுக்கு
தில்லையில் பாயிரம் பெறவந்த கம்பன்
என்ன பெரிய கொம்பனே என்றார்சிலர்
மூவாயிரவர் ஒன்றுகூடி முடிவு சொல்ல
கம்பனுக்கு வயது போதுமா என்றார்சிலர்
எழுத்தாணி மழுங்க, எழுதியது பெரிதல்ல
எழுத்தும் சீரும் எதுகையும் மோனையும்
நான்நீ என்று முன்நின்றது பெரிதல்ல
தில்லையில் அவர் திரிந்து திரிந்து ஓய்ந்தார்
கோவிந்தன் சந்நிதியில் சலித்துச் சாய்ந்தார்
அன்றிரவு ஒரு தீட்சர் வீட்டுப்பிள்ளையை
அரவம் தீண்டிற்று அந்தோ பரிதாபம்
மருந்துகள் பலிக்கவில்லை மந்திரம் ஜெயிக்க
வில்லை
மாண்டதற்கு திரண்டனர் தில்லை அந்தணர்
ஈமக் கடனாற்றி எரி எடுத்தார் அதுபோது
துக்கம் கேட்பதற்கு கம்பரும் வந்தார்

கம்பர்

அனந்தனே வாசுகியோ பதஞ்சலியோ
அறியேன்
ஆழியான் பள்ளி கொண்ட அணையே

வாழிவரையின் மணித்தாம்பே
புரமெரித்த பொற்சிலையின் நாணே
பாரைச் சமந்த படாபடமே
சங்கரா பரணமே சங்கடம் தீராயோ
நஞ்சே நாகவிடமே நாணி நடவாயோ
ஏறிய பாம்பே இறங்குக இறங்குக
ராமாய ராம பத்ராய ராகவம்
ராமாய ராமச்சந்திராய ராகவம்
என்றதும் நீலம் பூத்து கிடந்தபிள்ளை
நிமிர்ந்தான் எழுந்தான் அந்தணர் வியந்தார்
நாகபாசப் படலத்தின் சில வரிகளே
நமன் வாயிலிருந்து மீட்டதென்றுணர்ந்தனர்
ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலிருந்து
பன்னீராயிரம் பாடலும் கேட்டனர்
கம்பராமனுக்குப் பாயிரம் கூறினர்
கம்பருக்கு விருந்தும் விழாவும் தூளிபட்டது

திரு நறுங் கொண்டைச் சமணர்களும்
போற்றினர்
இகபரம் இரண்டுக்குமான சிதம்பரத்திலிருந்து
திருவரங்கத்துக்கு திரும்பினர் கம்பர்

வேதம் தமிழ்செய்த மாறனைப் பாடினையோ
எனஅரங்கன் கேட்டதாக உள்ளுணர்வு
உணர்த்திற்று
ஒருநூறு கலித்துறை சடகோபர் அந்தாதி
ஆயிற்று பட்டர்களும் பரவசம்ஆனர்
கம்பரின் பெருமைக்குப் பெருமைசெய்ய
ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள் வந்தருளினர்

சோழன்

புறநானூற்றுக்குப் புதுநானூறு கொள்ளச்
சென்றிருந்தேன்
அக நானூற்றுக்கு என் மகள் ஆளானளோ
இயற்கை
முடிக்குரிய குலக் கொடி உடுக்கடிக்கும்
படிக்குரியவளோ
பகைக்குலத்து வேந்தர் என்னைச் சிரிப்பார்
ஊரலர் தூற்றும் பொறுப்பதெப்படியோ
கொதித்தது நெஞ்சம் பொறுத்தது
பெருந்தனம்
அறிவும் உணர்வும் அரசியல் வழிப்பட்டது
கம்பர் மகனைக் கடிந்து கொண்டார்

கம்பர்

நெருஞ்சி பழுத்து கனியானதுண்டோ
நெருப்புக் கொழுந்து நிலவானதுண்டோ
மன்னவன் மகள்எனக்கு மருமகளோ மகனே
பிள்ளை மதியால் பெரும் பிழை செய்து
விட்டாய்
அழுந்தூர் காளிக்கு அடைக்கலம் வைத்தேன்
உன் தலைக்கு மேல் படைக்கலம் என்றால்
பொறுப்பனே
விதிக்கு விதி எழுதும் வித்தை நானறியேன்
புத்திர சோகத்தில் என்னைப்புதைத்தாயே
பொறுமினர் உறுமினர் புழுவெனத்
துடித்தார்

தனிமையில் வேந்தனைக்கண்டு தலைகுனிந்து
நின்றார்
வேந்தனும் ஆய்ந்து தெளிந்து அறிவுறுத்தினான்

சோழன்

இளமையும் இயற்கையும் செய்த
பிழையோ பெரிது
சரித்திரப் பழுதை தாங்குமோஎன் இதயம்
தண்டனை என்றால் தவறு அம்பலம்ஆகும்
நாடு கடத்துவதற்கு நிகரான பயணம்
வாரங்கல் நாட்டுக்கு தூதுவன் ஆக்குவோம்
பார காவியத்துக்குப் பரிசு அதுவே என்றான்

கம்பரும் இறந்தவன் பிழைத்தேன் என்றார்
அடுத்த நாள் பேரவையில் அம்பிகாபதிக்கு
எதிர்பாராத ராஜ மரியாதை—அதிர்ந்தான்
முத்திரைக் கோலும் ஓலைச்சுருளும்
பரிவாரம் சூழ படையும் கொடுத்து
வாரங்கல் நாட்டுக்கு வழியனுப்பி வைத்தனர்

தந்தை சதி புரிந்தாரென்று தத்தளித்தாள்
அமராவதி
கயல் விழி பழுத்து கனல் விழி ஆனதோ
தென்றலும் சுட்டது தேன் நிலவு எரித்தது
உள்ளம் புழுங்கிப் புழுங்கி உன்மத்தமானாள்

காவிரி கொள்ளிடம் காவதம் கடந்து
வெள்ளாற்றுக் கரையில் விரித்தனர் கூடாரம்
தள்ளாடு மனமும் தளர்ந்த உயிருமாக
இருப்புக் கொள்ளாமல் இருந்தான்
இளம்புலவன்

யாரும் அறியாமல் ஆறைக்கு பறந்தான்
மூடிக் கிடந்தது முன்வாசல் பின்வாசல்
மூடாத விழிமலர்கள் வாடிக் கிடந்தது மேல்
மாடத்தில்
பாடித் திரிந்த நிலா பார்த்துச்சிரிக்க
நூலாடத் தெரிந்தவன் நூலேணி
கொண்டேறினன்
வலம் வந்த காவற்படை வளைத்து பிடித்தது
காரிகை தன்னைப் பணயம் வைத்தாள்
காலன் சிரித்தானோ காவலர் சிரித்தனர்
கிழக்கு வெளுத்ததோ கேள்விக்குறியானதோ
மன்னவன் கோயில் வாயில்மணி
அசைந்ததம்மா
ஆறை நகர் பேரவை நிலை கொள்ளவில்லை
ஒற்றனோ கள்ளனோ உன்மத்தனோ இன்னும்
இருக்கின்றான் மன்னவன் இரக்கத்தினால்
என்றனர்
கவலை தீர்ந்திருந்த கம்பரும் வந்தார்
வெண்ணைச்சடையன் விறுக்குறியோடு
வந்தான்
கூத்தருக்கோ இனம் புரியாத குழப்பம்
கொதித்த மனத்தோடு குலோத்துங்கன்
வந்தான்
படைக்கல மறவரோ பதைத்து நின்றார்

சோழன்

குற்றம் புரிந்தவனை கொன்றிருப்பார்
இதுநேரம்
எதிர்காலம் என்னை பழிக்கலாகா
தென்பதற்காக

இன்னும் உயிரோடிருக்கிறான் கொண்டு வருக
என்றதும், சபைக்கு பேர் அதிர்ச்சியாக
இளங்கவியை தளையிட்டு இழத்து வந்தார்
தரை கழன்றதோ தலை சுழன்றதோ
கம்பர் நிலை இழந்தார்

சோழன்

ஆன்ற பெரியோரே அறம் கூறும் சான்றோரே
ஒரு புறாவுக்காக தன் தசையைக் கொடுத்த
சிபிக் குலத்துச் சோழன் குலோத்துங்கன்
கேட்கின்றேன்

கட்டு கடந்து காவல் மீறி
கோட்டைச் சுவரேறி குதித்தவனுக்கு
என்ன தண்டனை

நீதி பெரிதென்று தன்னொரு மகனை
தேர்க்காலிலிட்ட மனுக்குலத்து சோழன்
கேட்கின்றேன்

அரச கட்டளை அரசியல் தூது
பாதையில் மறந்து வந்தவனுக்கு என்ன
தண்டனையோ

பகருவீர் பகருவீர் என்றான் பார்த்திபன்
அவையினிலே அசைவில்லை பேச்சில்லை
கொலைக் களத்தில் தலைவாங்குவதே
முன் மரபென்றான் ஒரு கிழவன்
நேற்றுச் சபையில் ராஜ மரியாதை பெற்றவன்
இன்று குற்றக் கூண்டிலென்றால் குறை
என்னவோ

சபையறிய சாற்றுவதே முறை என்றான்
துணிந்து

சோழனின் பெருமையை சுட்டெரிக்க வந்தான்

அதற்கு மேல் சொல்ல எனக்கு வாயில்லை
கம்பரைக் கேளுங்கள் கதைக் கட்டும் என்றான்
கம்பரோ மகனே மகனே என்று புலம்பினார்
மற்றதற்கு மேலொன்றும் பேசத்தெரியவில்லை
கூத்தர் எழுந்தார் கும்பிட்டார் நின்றார்

கூத்தர்

மன்னவன் என்மாணவன் மானம்
பெரிதென்கின்றான்.
கம்பர்மகன் மன்மத ராகம்
பெரிதென்கின்றான்
ராமகதை சொன்னவன் புத்திரசோகம்
பெரிதென்கின்றான்
நான் கிழவன் நீதியிலும் கருணை
பெரிதென்கின்றான்
நல்லோரே பெரியோரே நானும் ஒருவரம்
கேட்கின்றேன்
முன்னைய நியதி என்று முடிவெடுத்து
அம்பிகாபதியை கொலைக் களத்துக்கு
அனுப்புவது
தமிழைக் கொல்லுவதென்பேன் மறுப்பவர்
உண்டோ
முன்னம் ஒருகடல் வெள்ளம்முத்தமிழைக்
கொன்றது
அகத்தியம் வியாழமாலை களரியாவிரை
இழந்தோம்
இன்று காவியம் தந்தவன் குலத்தை
இழப்பதோ
உள்ளம் உருகிற்றே ஊன் உருகிற்றே உணர்வு
கசிந்ததோ

கூத்தர் குழைந்து நின்று கேட்டார்
சபையிலே பெரியதொரு பரபரப்புசலசலப்பு
மன்னவன் சிந்திக்க வேண்டும் என்றார்கள்
மாற்றென்ன சொல்லுங்கள் என்றான் சோழன்
இயற்கை சதிராட இளமை ஊஞ்சலாட
இளங்கவி தனைமறந்து உயரப் பறந்து
விட்டான்
என்பதை மன்னிக்க மறக்க ஓர் நிபந்தனை
பேரின்பமாக ஒரு நூறு அவன்பாடவேண்டும்
ஆறை நகர் பேரவை ஆனந்தக் கடலானது
அந்தப் புரத்தில் அமராவதி உயிர்த்
தெழுந்தாள்.
கூப்பிய கரத்தோடு கூத்தர் மேற் சாய்ந்த
கம்பரைத் தாங்கிப் பிடித்தான் தாதன்
நாள் குறித்தார் மேடையிட்டார்
காவலன் கொலுவிருந்தான் கம்பர்மகன்
தொழுது நின்றான்
பன்னீராயிரம் பாடிய பாவலன் மகன்
நிபந்தனையில் வென்று நேரிழையை பரிசு
கொள்ளானோ
எழுத்துக்கு எழுத்து ஆயிரம் பொன்கொடுத்த
மாவளவன் பரம்பரை மகள் கொடைக்கு
மறுப்பானோ
என்ற நம்பிக்கையில் உயிர்த்திருந்தாள்
அமராவதி!
பாட்டெண்ண, மலரெண்ணி நூறு
கொண்டு வந்தாள்
அழுந்தூர் காளியை நினைவிலே நிறுத்தி

நம்பியும் பாடத் தொடங்கினன்
சொல்லும் பொருளும் தொடரத் தொடர
யாப்பும் அணியும் காப்புக்கு வந்தன
வானூர்ந்த பொதிகையிலே வளர்ந்த
தமிழ்மகள்
நாவார்ந்த புலவனுக்கு நடம் புரிந்தாள்
வேதாந்த சித்தாந்த விளக்கங்களை எல்லாம்
விளையாட்டுப் பந்தாக ஆடினன் இளங்கவி
தோகையவள் பூரித்தாள் தோளிரண்டும்
துள்ள
பாட்டுக்கு ஒரு மலராக எடுத்தான்
தொடுத்தாள்
ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கென்று
தொண்ணூறைத் தொட்டதற்கு துள்ளிற்று
கம்பர் மனம்
கூத்தர் மனம் குதித்தது கொலையிலிருந்து
மீட்டோமென்று
இன்னுமொரு பாட்டுக்கு இருப்புக் கொள்ள
வில்லை அவளுக்கு
காப்புச் செய்யுளையும் கணக்கில் எடுத்து
விட்டாள்
நூறு முடிந்ததென்று சபையதிர வந்து
நின்றாள்
மன்னவனை வென்று விட்ட மயக்கத்தில்
மங்கையவளை பெற்றுவிட்ட கிறக்கத்தில்
தன்னை மறந்தான் தலையலங்காரம்
புறப்பட்டதென
கொலையலங் கோலத்துக்குப் பாடி விட்டான்

ஆன்றோர்கள் நூற்றுக்கு ஒன்று குறை என்றார்
வேந்தன் சிரித்தான் விதியும் சிரித்தது
கம்பர் அழுதார் காலம் அழுதது
நீதியும் நியதியும் அவன் தலையை விலைகேட்டது
குலோத்துங்கன் பேசவில்லை கொடுவாள்
பளபளத்தது
அவன்சாவதற்கு சாவேன் என்றாள் அமராவதி
கல்லறை இரண்டுக்குக் கல்லடுக்கச்
சொன்னான்
எதிர்சொல்லவாயில்லை! இருவரையும் உயிர்
பறித்தார்
கம்பர் உயிர் கொதித்தார். தமிழும்
தழலானது
என் மகனோடு உன் மகளும் போனாள் அந்தோ
தார்வேந்தே வேரற்றுப் போனதடா உன்
குலம்
மன்னவனும் நீயோ வளநாடு உன்னதோ
உன்னையறிந்தோ தமிழை ஓதினேன்.
திருபுவனம் முழுதுடைய குலோத்துங்கச்
சோழனே
முடிவில் நீயும் ஒரு பிடி சாம்பல்
உணர்ந்திலையே
எரிகின்றேன் நெருப்பில்லை இருக்கின்றேன்
உயிரில்லை
தமிழிருக்கும் வரை நானிருப்பேன்,
தரையிருக்கும் வரை நின்பழி இருக்கும்
என் தவம் இருக்கும் வரை நின் குலம்
அறுக்கும்

வெறி கொண்டு சொன்னரோ
வீறு கொண்டு எழுந்தாரோ
கம்ப மதகளிறின் கட்டுத்தறி அறுந்ததம்மா
காலம் சென்றதோ காலன் வென்றனே
நாட்டரசன் கோட்டையிலே ராமாயணப்
பாட்டரசன் துஞ்சினன் என்பார் என்ப
மா்னிடக் கம்பனுக்கு வயது நூறே எல்லை
காவியக் கம்பனுக்கு காலக் கணக்கில்லை
சாவில்லை இருக்கின்றார் சரித்திரப் புகழாக
யாமறிந்த புலவரிலே கம்பரைப் போலில்லை
என்று
வள்ளுவர் இளங்கோ வரிசையிலே வைத்து
நல்ல தமிழ்ப் பாரதியும் சொன்னன் என்றால்
நான்என்ன பெரிதாகப் புகழ்ந்திடுவேன்
வணங்குகின்றேன்
உலகத்து இலக்கியப் பேர் அரங்கில்
தமிழனும் இன்று தலைநிமிர்ந்து நிற்பதற்கு
வாய்ப்பளித்த கம்பநாடன் வாழியரோ!

